

2002

**REAL
ROOTS** CAFÉ

www.realrootscafe.com
rrc@realroostcafe.com

Artist: Fred Haring

Album: Every Reason That Doesn't Matter

Label: Blue Rose Records

woensdag 13 november 2002

Wat had ik een medelijden met Fred Haring toen hij twee jaar geleden optrad op het terras van Gaststätte Merlijn in Grafwegen, Duitsland. De arrogante Willie Wortel en beheerder van het etablissement zette Fred pal in de zon met een PA die klonk als een koektrommel. Het met grote getale opgekomen publiek was zwaar teleurgesteld in Fred en dat verdiende deze uit Columbus, Ohio afkomstige songwriter doodeenvoudig niet. Op de valreep van 2002 komt Fred Haring met de opvolger van het destijds zeer goed ontvangen This Grand Parade. Het juweeltje heet Every Reason That Doesn't Matter. Ik zeg dat nu al omdat Haring zich niet alleen als songwriter maar ook als musicus enorm heeft ontwikkeld. Met name met dat laatste pakt Haring's nieuwe CD zeer goed uit. Er wordt wat af gemusiceerd op Every Reason That Doesn't Matter. Piano, viool en Cello's, trompetten en trombones ondersteunen het hier en daar stevige gitaarrockende album. Met de eerste twee tracks lijkt Haring zijn statement te maken. Maar schijn bedriegt want, met het schommelende Angel At My Table en het fragiele Ain't Where I Used To Be neemt Haring u mee en houdt u een spiegel voor. Ja het is mooi om succes te hebben maar wat moet je ervoor doen lijkt Haring u te willen voorhouden. Het Catchy en hit gevoelige I Just Had The Worst Day Of My Life maakt wat mij betreft de cover van hit klassieker van The Church, Under the Milky Way, overbodig. Je weet gewoon direct waarover Fred Haring over zingt en daarmee maakt hij wat mij betreft het beste album tot dusver. Driemaal is scheepsrecht zeggen ze toch?

Jan Janssen

Artist: Terri Hendrix

Album: The Ring

Label: Texas Music Group

zaterdag 9 november 2002

Twee jaar geleden was er al een muzikale kentering merkbaar op de CD Places In Between van Terri Hendrix. Was er op haar debuut CD Two Dollar Shoes (1996) voornamelijk folk, country, Tex-Mex en bluegrass te horen op de nieuwe release The Ring treffen we echter ook pop en rock invloeden aan. Dit alles maakt The Ring tot een prima afwisselde geluidsdrager. Nu zeg wel nieuwe release, maar wat is er aan de hand met The Ring? Terwijl de vijf voorgangers nog ruimschoots in Nederland verkrijgbaar zijn heb ik The Ring nog nergens zien liggen. Ook op haar nieuwe release komen we bekende namen tegen. Multi instrumentalist Lloyd Maines bijvoorbeeld zet ook nu weer zijn stempel op de elf catchy composities van The Ring. De voornamelijk autobiografische teksten van Hendrix verdient een oor en laat horen dat niet alles kommer en kwel is. Het hitgevoelige Goodbye Charlie Brown, het dromerige Long Time Coming en het broeierige Night Wolves zijn wat mij betreft absolute uitschieters op The Ring. Ik krijg kippenvel bij het back to the bone verhaal over de familie Hendrix in de titeltrack. Terri Hendrix, nog steeds gehuld in een tuinoveral, maakt indruk en god mag weten waarom ik deze bloed mooie CD over het hoofd heb kunnen zien.

Jan Janssen

Artist: David Poe

Album: The Late Album

Label: Ulftone Records

vrijdag 8 november 2002

Twee jaar geleden lag David Poe's ongetitelde debuut album op de Nederlandse CD schappen. Veel positieve reacties in recensies konden niet voorkomen dat het enigszins ingetogen en introspectieve album onder sneeuwde in de massa. Hoe anders is zijn nieuwe plaat The Late Album? Opgenomen op maar liefst vijf verschillende locaties werd The Late Album dit keer een gezamenlijke productie van Brad Jones (Imperial Drag en Matthew Sweet) Steven Rosenthal (Rolling Stones en Lou Reed) en Daniel Wise (Maceo Parker en Joan Osborne). Waar ik van de laatste kan zeggen dat hij hoorbaar aanwezig is in the track Good Lonely. De eigenzinnige Poe, die muzikaal doet denken aan Nick Drake, manoeuvreert volgens mijn in de nieuwe singer-songwriter generatie met namen als Richard Ashcroft, Shawn Mullens en Joseph Parsons. Ik ken de generatie al een tijdje maar ik heb er nog geen naam voor kunnen verzinnen. Wie het weet mag het zeggen. Zijn liedje waaien op een bepaalde manier aan u voorbij maar telkens weer word u getackeld door de steeds wissellende stemmingen. Poe jumps van Pop rock invloeden, in Ringer en Good Lonely, naar country rock, in Deathwatch For a Living Legend. De humeurige titels You're The Bomb en Love Won't Last The Afternoon slijpen The Late Album tot een juweel van een plaat. Zonder de gasten Gary Louris en Kraig Jarrett Johnson (Jayhawks) en Dobro professor Al Perkins tekort te doen, lost David Poe zijn belofte moeiteloos in.

Jan Janssen

Artist: Drive By Truckers

Album: Southern Rock Opera

Label: Lost Highway

zaterdag 2 november 2002

Twee jaar geleden kwam de Southern Rock formatie Drive-by Truckers met het in Nederland zwaar onderschatte album Pizza Deliverance uit. Toch smeden The Mules - zoals ze zichzelf noemen - Patterson Hood, Mike Cooley, Earl Hicks, Rob Malone en Brad Morgan de plannen voor de CD Southern Rock Opera nog voordat Pizza Deliverance het levenslicht zag. Centraal in de twee CD lange ouverture staat de legendarische Southern rockband Lynyrd Skynyrd. Sweet Home Alabama zal bij u beslist wel een belletje doen rinkelen. In de herfst van 1977 verongelukte de Lynyrd Skynyrd bandleden Ronnie Van Zant, Steve Gaines, Cassie Gaines (Steve's zuster en back-up zangeres), en tourmanager Dean Kilpatrick in een vliegtuig ongeluk. Er bestaan veel misverstanden over het leven in de zuidelijke staten van Amerika. Wie echter nauwkeurig het oor te luister legt komt tot de conclusie dat Drive-by Truckers in de gespierde tracks op Southern Rock Opera dat juist uit de weg wil ruimen. Days Of Graduation is in feite een moderne Southern HipHop groove waarna het onmiskenbare Crazy Horse geluid een einde probeert te maken aan het conflict Ronny Van Zant en Neil Young. Ik kan nog wel even doorgaan, the ghost walks around and is waching you en het wordt voor u op en voortreffelijke manier opgevoerd door Drive-By Truckers. Door het gitaartandem duo (Hood/Cooley) komen ineens andere namen in mij op. Namelijk die van Allman Brothers Band en Wishbone Ash. Hoe zou dat toch komen? Wat mij betreft verdiend de Southern Rock Opera een staande ovatie en ik blijf roepen we want more, we want more.

Jan Janssen

Artist: Troy Young Campbell

Album: American Breakdown

Label: Evangeline

zaterdag 2 november 2002

Troy Campbell afkomstig uit Middletown, Ohio volg ik al sinds de weergaloze Loos Diamonds periode. Waarom die band - die voornamelijk opereerde vanuit Austin Texas begin jaren negentig en drie albums maakte - nooit in Nederland de erkenning heeft gekregen die ze uiteindelijk wel verdiende is mij nog steeds een raadsel. De band viel in 1996 uiteen met het als afscheidscadeau Fresco Fiasco met de hit You Keep Me Hangin On gezongen door Jud Newcomb (nu The Resentments) en Tony Price. Ik weet het nog goed, ik voelde me klote toen ik het bericht vernam. Een paar jaar later kwam de spil van de band en liedjesschrijver Troy Young Campbell met het obscure album man vs. Beast (Blue Rose Records) uit. Prachtige kritieken leverden uiteindelijk niet op wat Campbell ervan had verwacht. Troy heeft nu onderdak gevonden bij het Engelse label Evangeline. Zijn nieuwe CD heet American Breakdown en werd geproduceerd door Gurf Morlix. Troy pakt de draad weer op daar waar Loose Diamonds ophield met bestaan. Tien verbluffende Country-rock liedjes die stuk voor stuk tot in de finesse zijn gerangeerd. Speels neemt Troy mij mee op zijn schouders en gunt mij een blik in zijn verleden en laat mij de fases zien van zijn leven als singer-songwriter in good and bad times. Met de titels Sad Truth, World Of Tears, The world Keeps On Ending, Blind en Home After Dark brengt de Campbell de muziek terug naar zijn roots. Ik ben het verdriet helemaal vergeten. Een absolute aanrader dus.

Jan Janssen

Artist: Greg Wood

Album: Ash Wednesday

Label: Sonic Rendezvous

dinsdag 29 oktober 2002

Toen ik voor het eerst de debuutalbum van Greg Wood "Ash Wednesday" opzette moest ik meteen aan Jerry Lee Louis denken. Daarmee bedoel ik dus we hebben het over iemand met Big Balls Of Fire. Al vanaf begin jaren negentig is Greg Wood actief in de Alt Country scene. Het had ook niet veel gescheeld of hij was ons al ontglipt voordat we ooit kennis hadden kunnen maken. Vier jaar geleden nog een open hartoperatie ondergaan is Wood weer bezig aan zijn weg terug. With a little help from friends, Jesse Dayton en Charlie Sanders, heeft deze traditionalist in hart en nieren een huiveringwekkend album gemaakt. Traditionele Rawhide liedjes over verdriet en reddeloosheid worden smaakvol afgewisseld met diepzinnige countrybluestunes waar het plezier vanaf straalt. Probeer maar eens stil te zitten bij de openingstrack 37 years en Coffee And Cornflakes, ik zou zeggen veel succes ermee. Prachtige roots ballades als Everything Is Ok, End Of The World, She'll Make A Good Memory komen precies op het juiste moment voorbij. De soul ballade en titeltrack Ash Wednesday en tranentrekker Black Leaves zijn wat mij betreft de hoogstandjes waar u absoluut niet omheen kunt. Er is in elk geval nagedacht over de invullen van dit amper maar veertig minuten durende schijfje. Greg Wood geeft ons met een knipoog les in hoe het leven geleefd zou moeten worden en wees eens eerlijk wie zou dat beter kunnen? Ik zou graag wat meer lestijd willen hebben.

Jan Janssen

Artist: Richard Ashcroft
Album: Human Conditions
Label: Virgin Records

maandag 28 oktober 2002

Soms zijn we wat laat met het recenseren van nieuwe CD's. Om aan te tonen dat het ook anders kan vloog dit keer het volgende uit mijn pen. Het gaat over de nieuwe CD van Richard Ashcroft. Hij heet Human Conditions en de omstandigheden gebieden mij dan ook te zeggen dat op de valreep van het jaar 2002 een wereld CD in de bus is gevallen. De Ex Verve frontman bewijst wederom dat hij tot grote hoogte is gegroeid. De opvolger van Alone With Everybody twee jaar geleden pakt verdraait goed uit met de opener Check The Meaning. Ashcroft weet als geen ander pop, rock elementen te verpakken met klassieke ouvertures. Speels glip te CD van track naar track waarbij hij bij ieder track je aandacht vraagt. Singer-songwriter Ashcroft laat op de track Buy It In Bottles horen dat niet alleen prachtige inhoudelijke tekst schrijft, maar dat hij ook over een prachtige stem beschikt. Zeer aandoenlijk allemaal wat ik hoor. Op de een of andere manier slaat de CD direct aan maar aan de ander kant blijft hij ook naar enkele draaibeurten erg boeien. Absolute hoogte punt van het album is voor mij, Man On A Mission. De man huilt en is onzeker over wat ons allemaal te wachten staat in deze hectische wereld. Drummer, en ex Verve member, Pete Salisbury deelt subtiel rake klappen uit op nagenoeg alle tracks. Ex Beach Boy Brian Wilson neemt op indrukwekkende wijze, in het slotstuk Nature Is The Law, de close harmony voor zijn rekening. Al met al een hoogstaand spiritueel album over de onomstotelijke passie van het hedendaagse leven. De nieuwe Richard Ashcroft overkomt je gewoon.

Jan Janssen

Artist: Red Star Belgrade

Album: Secrets & Lies

Label: Blue Rose Records

zondag 27 oktober 2002

In iedere recensie die je van Red Star Belgrade onder ogen krijgt, zul je weer geconfronteerd worden met het feit dat de naam van dit illustere "husband-and-wife team" afkomstig is van de Joegoslavische omni-sportvereniging Rode Ster Belgrado. Volgens RSB's zanger en multi-instrumentalist Bill Curry koos hij voor de naam uit piëteit met het leegplunderen van Rode Ster Belgrado door de Europese topclubs, nadat de voetbalafdeling in het seizoen 1990-1991 verrassend beslag had weten te leggen op de toenmalige Europa Cup 1. Voor voetbal moeten we deze keer niet bij Bill en zijn drummende vrouw Graham Curry zijn; het is de vierde officiële cd "Secret & Lies" die hier in deze recensie centraal staat, weer gevuld met twaalf, volgens Bill Curry "depressing rocksongs". Opener "Drowning" zet gelijk al de toon: Bill Curry verhaalt over een op een fatale wijze afgelopen relatie met op de achtergrond het meer dan stevige gitaargeluid van gast Rick Rizzo (Eleventh Dream Day). Het nummer haalt herinneringen op aan RSB's "Favorite Thing", ooit drie keer programma-opener van Jan Donkers' toenmalige "Doubleplay". Ook de volgende nummers: "Secrets & Lies" en "Insecure Popstar" bezitten dit integrerende gitaargeluid, dat het zeker goed zal doen bij liefhebbers van Neil Young & Crazy Horse en de indie-pop van Built to Spill. Het laatst genoemde nummer bevat weer een aantal voorbeelden van de scherpe pen van ex-journalist Bill Curry, want wat te denken van het volgende: "Mariah married a label head. Celine Dion" is in her manager's bed. I really think Courtney killed Kurt"; dat is even slikken. Maar dan weer prachtig eindigend: "Self-respect is a terrible thing. Self-respect is an albatross these days". Muzikaal wordt er daarna even gas teruggenomen in "The Stalker Talks to the Jury", waarin de titel al aangeeft dat Curry oog heeft voor personen aan de zelfkant van de maatschappij. Het is dan niet moeilijk Bill Curry te vergelijken met een artiest als Johnny Dowd, ook bekend om zijn zwartgallige en ironische teksten. In "Secret and Lies III (Organ Blues) klinkt RSB dan ook als Johnny Dowd: dezelfde huppelende orgelijnen en een door een decoder vervormde stem. "Twinkle" valt dan ineens uit de toon als mid-tempo country-song met prachtig pedal-steel werk van Louis Levinson; het betreft hier een bewerking van een aloud RSB-nummer overgebleven van de sessies van voorganger "Telescope". In "We Tried" is de bitterheid weer terug, maar nu voorzien van een wonderschoon Utah Carroll-melodietje. In "Hong Kong Farewell (The Sun Sets a Little Sooner on the British Empire)" zegt de titel voldoende over de thematiek, maar doet een banjo prachtig werk om de lucht op te klaren, waarna we verrassend genoeg optimistisch eindigen met "The Sun Will Shine"; een opmerkelijke titel, want luidde Red Star Belgrade's eerste, op een obscuur label verschenen, cd niet "Where The Sun Doesn't Shine"? Het lijkt dus dat voor Red Star Belgrade de cirkel rond is en er weer een erg goede cd in de platenzaak ligt. Laat je niet afschrikken door de soms wat zwaarmoedige teksten - sommige fans gaan toch ook uit hun dak bij Randy Newman- en het stevige gitaargeluid van de eerste nummers. De productie van deze cd is meer dan goed te noemen, met dank aan geluidstechnici als Tim Harper, Chris Stamey en Mike Hagler en ... dat is bij de oudere RSB-cd's wel eens anders geweest.

Jan Janssen

Artist: Billie Joyce

Album: Love Tone

Label: GIG Records

donderdag 17 oktober 2002

Veel singer-songwriters schrijven in hun CD profiel welke ervaring ze wel niet bezitten. Billie Joyce heeft een voorgeschiedenis die ik u niet wil onthouden. Billie was tot voorkort nog een gevangenisbewaakster in een mannen gevangenis en begeleidster in een blijf van mijn lijf huis in Thunder Bay Ontario Canada. Joyce groeide echter op ergens in de prairies van Kamsack Saskatchewan, Canada. De nu vanuit Nashville, Tennessee opererende singer-songwriter schrijft en zingt op haar debuut CD Love Tone, en hoe kan het ook anders, over het echte leven dat ze hier en daar zorgvuldig doseert met autobiografische uitspattingen. Joyce heeft de zelfkant van het leven van héél dichtbij meegemaakt en dat horen we onherroepelijk terug op het met soul, swampy blues en roots rock doorspekte geluidsdrager. Voor de kick off, de single Peace, heeft ze op haar indrukwekkende web site ook een niets onthullende videoclip voor u opgenomen en klaar staan. De soul zit deze pikante uitzierende dame in de aderen in tracks Mad en Find It In Yourself. De Saxofoon van Karl Wingruber ploegt zich zijde zacht door de prairie waar de waarheid regeert. U waant zich ergens op highway tussen Monroe en New Orleans als het funky Elixir binnen getikt wordt. Ik moet zeggen het wondermiddel werk, mijn droom ooit eens een Louisiana trip te maken komt in me op. Het venijn zit aan het einde van de CD. Billie Joyce en haar begeleidingsband halen alles uit de kast als we aangekomen zijn bij de roots-rocker Original Sin. Afgesloten word er met de woorden "I grew up on the prairie next to Reservation land" in Yotin Awasis (Wind Child) Ik geef me over en denk dat Love Tone zijn weg beslist zal vinden.

Jan Janssen

Artist: Buddy Miller

Album: Midnight And Lonesome

Label: Hightone Records

donderdag 17 oktober 2002

Toen ik een paar jaar geleden plat ging voor de country ballade That's How I Got to Memphis van het reeds tot legendarisch verheven album Your Love and Other Lies van Buddy Miller kan Miller bij mij niet meer stuk. Net van alle emoties bekomen verraste hij vriend en vijand met de hit single 100 Million Little Bombs van het album Poison Love. Tijdens het Blue Highway festival in 2001 mocht ik zowaar eindelijk de man een handje schudden. Buddy Miller doet op zijn nieuwe CD Midnight And Lonesome er wederom een schepje bovenop. Hij opent dit keer het album op voorbeeldige wijze met de Everly Brothers evergreen The Price Of Love waar subtiel, daar waar nodig dus, de tweede vocale stem van Julie opduikt. Miller produceert al enige tijd zijn eigen CD's en dat is te horen. De schoenmaker blijft bij zijn leest als hij de stemmen van Lee Ann Womack en Emmylou Harris in de liedjes poetst. Ik weet niet of het elkaar bijt maar Miller componeert een geheel eigentijdse country, folk, soul en blues sound, ik moet toegeven een hele mond vol. Maar ik zou niet weten hoe ik de tracks als I Can't get Over You, When It Comes To You, Midnight And Lonesome en A Showman's Life anders onder een hoed zou kunnen vangen. Mijn oud Miller bloed gaat weer sneller stromen wanneer we aangekomen zijn bij Water When The Well Is Dry. Dit mid-tempo deuntje pakt direct en zou zeker niet misstaan in de nationale hitlijsten. Miller sleurt u mee in de ultieme Southern bluesound met de track Please Send Me Someone To Love waarna hij u kennis laat maken met het nachtleven in de cafés van de zijstraten Bourbon Street in New Orleans (Oh Fait Pitiè D'amour, Love Have Mercy On Me) Bij de Muziek van Buddy Miller voelt u zich een tijdreiziger in muzikwereld en het einde daarvan is gelukkig nog lang niet in zicht.

Jan Janssen

Artist: Kerri Powers
Album: You, Me, and a Redhead
Label: Leopard-skin Records

donderdag 17 oktober 2002

Soms kom je ze nog tegen! Ik bedoel daarmee die verhalen van, toen ik nog een klein meisje was leerde een buurman of goede vriend mij gitaarspelen. Waar hebben we dat eerder gehoord? Juist ja, Ilse DeLange kwam een jaar of wat geleden met een verhaal wat daar erg veel op leek. Anno 2002 heb ik al een paar keer naar de nieuwe CD, van de Bosten afkomstige singer-songwriter, Kerri Powers zitten luisteren. De CD heet You, Me And A Redhead. Nu heb ik volgens mij een patent op het niet lezen van de CD boekjes, maar toen ik Kerri hoorde zingen you're a bloodhound with a briefcase dacht ik pak het boekje erbij en spiek eens waar ze het allemaal over heeft. En ik kan u verzekeren als u dat boekje eenmaal ter hand heeft genomen komt u er niet meer onderuit om Powers in uw armen te sluiten en vervolgens nooit meer los te laten. Kerri Power stelt zich namelijk zeer kwetsbaar op. Ze schrijft aangrijpende autobiografische teksten die ze dan afbakent met catchy Country-blues muziek. Het fragiele maar volwassen stemgeluid van Kerri Powers doet op sommige momenten denken aan Mary Gauthier, maar dan met meer soul. Vooral op de aangrijpende stukken What's A Lonsome Girl To Do, Daddy Don't Fall Down en Hard Road I Ride bewijzen mijn gelijk. De bluesy kant van haar horen we op het met een heerlijk slide voorziene Battle Road. Daar waar Lucinda Williams en Tony Price Europa, vooralsnog, links laten liggen denk ik dat You, Me And A Redhead de potentie heeft een echte Europese hit te worden. Mijn dank gaat ook uit naar Dan Jurmanik, want hij was het die Kerri Powers leerde het lied te spelen en zingen zoals ze zich voelt.

Jan Janssen

Artist: Smalltown Romeos
Album: Superfiction
Label: V2 Records

zaterdag 12 oktober 2002

Ik heb sinds de debuutrelease van de uit Eindhoven afkomstige poprock formatie The Smalltown Romeos, in 2002, altijd al een zwak gehad voor dit Brabantsstelletje. Het toenmalige duo bestaande uit Erik van Dijsseldonk en Gabriële Peters hebben zich op hun gloed nieuwe release Superfiction, versterkt met bassist Willem van Wordragen. In tegenstelling tot hun debuut CD, met de hits singles She Looks Like Jodie Foster en Love To You Now, levert dat een uitermate stevige potje zestigerjaren rock op. Het pakkende Superman Or Charlie Brown is daar precies het treffende voorbeeld van. The Romeos azen klaarblijkelijk op nog breder luisterpubliek dan ze al hadden. Zoals gezegd de band is afkomstig uit Brabant dus mag er geen dweilorkest ontbreken. The Small Town Romeos noemen het Strietbiet op Maybe I Don't Wanna Know. Het zeer origineel uitgevoerde en aan de Mamas & Papas harmony denkende Like Nothing (Is What It Seems) laat weer eens horen dat The Romeos de roots dit keer hebben liggen in de jaren zestig. Tekstschrijver, frontman en gitarist van de band Van Dijsseldonk neemt acht van de tien liedjes voor zijn rekening en heeft definitief iets met de Girls. Was het eerst een meisje die op Jodie Foster leek dit keer is het een Girl Named Austin en volgens mij heeft ze nog Purple Eyes ook. Alhoewel de laatst genoemde track geschreven werd door Willem van Wordragen? Het slotstuk heet Modern Love en zou zo van een stoffige Beatles plank afgekomen kunnen zijn, waarbij ik me het beeld van een genietende John Lennon op mijn netvlies projecteer. Het trio helt wat mij betreft dit keer meer over naar de Britpop dan naar de Americana sound van hun debuut CD. Het enige minpuntje is dat de CD wat aan de korte kant is. Die verborgen track had wat mij betreft beter besteed kunnen worden, zegt de criticaster.

Jan Janssen

Artist: Tony Joe White

Album: The Beginning

Label: Audium Records

zondag 6 oktober 2002

OK, ik moet eerlijk bekennen ik kom soms wel eens een beetje laat met mijn geschreven uitspattingen. Maar deze keer heb ik een bewuste pas op de plaats gemaakt. Ik wist al in een zeer vroeg stadium dat ik mijn gitaarheld Tony Joe White op het Take Root Festival, dat op 5 oktober werd gehouden in Assen, zou ontmoeten. Zijn nieuwe akoestische meesterwerkje The Beginning heb ik dus persoonlijk van hem gekocht en ik heb hem natuurlijk keurig laten signeren. Tja, en wat krijgen we dan? Een CD recensie en interview ineen, wees eens eerlijk is dit deficiënt werken of niet? Tony Joe White ontpopte zich vanuit de Louisiana moerasplanten naar de Amerikaanse mainstream met de legendarische evergreens Polk Salad Annie en Rainy Night In Georgia. Meer dan dertig jaar in het vak en nog nooit eerder een unplugged album gemaakt. Ik geef toe, het klinkt vreemd maar het is nu eenmaal niet anders, zegt hij daar zelf over. Nadat ik One Hot July weer in mijn eigen omgeving - lees de swaps van Louisiana - opgenomen had kroop het bloed waar het eigenlijk niet komen kan, legt hij mij geduldig uit. Ik heb ook een tijdje met mijn gezondheid lopen sukkelen maar dat is gelukkig weer achter de rug. 10 jaar geleden ontmoete ik Tony Joe in Paradiso Amsterdam. Het Closer To The Truth T-shirt, wat ik destijds aanschafte, heeft mijn vrouw zorgvuldig in Drecht gewassen want de kleuren zijn nog tiptop en volgens mij nog veel belangrijker hij past nog steeds. Het is verdorie te lang geleden dat ik hier ben geweest. By the way, vorig jaar heb ik nog een geweldige Australische tour gedaan. Ik dacht werkelijk toen ik hier naar toe kwam dat ze mij al begraven hadden. Ik baalde daarom als een stier toen de versterker het begaf bij mijn eerste liedje. Ben je eindelijk terug gebeurd je dit! Maar goed toen ik even over mijn zonnebril keek schrok ik me eerst te pletter maar even later dacht ik dit komt goed Tony Joe. De zaal stond vol en dat had ik alleen maar durven te dromen, zegt de routeneer Tony Joe White. In het najaar - van vorig jaar - heb ik me teruggetrokken naar mijn zolder. Ik heb toen drie microfoons opengezet en ben gaan spelen. De hele winter door heb ik bij tijd en wijlen zitten experimenteren. Ik weet niet wat me bezielde maar het was een muzikale vrijheid waarop ik alleen maar in mijn stoutste dromen op had durven hopen. Het Resultaat mag er dan ook zijn. De houtenvloer diende als basdrum, zijn diepe stem zorgt voor dat typerende alligator swamp gevoel en met zijn mondharmonica meed hij de liedjes daar waar ze het heets zijn. Verwacht nu geen nieuwigheden van Tony Joe, laten we eerlijk zijn er tenslotte ook maar één Tony Joe White. De swamp fox - zoals ze hem ook wel noemen - heeft een heerlijke back to the roots CD gemaakt. Van de opener Rich Woman Blues tot het slotstuk Who You Gonna Hoo-doo Now de CD kent geen zwakke momenten. Swamp blues tot in de finesse in de tracks Ice Cream Man en More To This Than That. My hero is back en volgens mij kunnen we nog heel veel moois van hem verwachten. Hé Tony Joe waarom draag je eigenlijk, midden in de winter, een zonnebril? Een aai over mijn bol en een knipoog van mijn hero spreken boekdelen. Cool man it's cool. Helden bestaan nog en ik voelde me een jochie van 10 met een rugzak op mijn rug, kniekousen aan, een geruit petje op en een lolly in mijn mond. A dream came true.

Jan Janssen

Artist: Bet Williams
Album: Live At The Point
Label: Epiphany Records

vrijdag 27 september 2002

Ik weet niet wat ik heb als er een nieuwe CD van Bet Williams uitkomt. Sinds de releases van Ooh La La en Rose Tattoo, op het in depended label Epiphany Records, heeft dit podiumbeest niet alleen bij mij een prominente plaats ingenomen maar ook in de singer-songwriter, folk en popwereld. Ze reisde de afgelopen 10 jaar heel Amerika door. Van The House of Blues en de Troubadour in Los Angeles naar The Bluebird Cafe in Nashville tot The Bottom Line in New York City ze heeft er allemaal gespeeld en deelde vaak het podium met Joan Osborne, Arlo Guthrie, John Gorka en Baba Olatungi. Bet gaat komende maanden aan de slag om haar Epiphany Project in Europa aan de man te brengen. Van dit project - dat ze overigens samen met componist en pianist John Hodian maakte - gingen in Amerika maar liefst 4000 exemplaren over de toonbank. Opmerkelijk genoeg is nu in Amerika haar eerste live album verscheen. Op Live At The Point laat Bet Williams horen zoals ze is, the beast is burning. 16 tracks staan op dit ongekende live performance meesterwerkje. Ze overspannen nagenoeg het gehele oeuvre van Williams. Hier en daar prachtig geconverteerde covers zoals het Come Into My Kitchen (Robert Johnson), The Maker (Daniel Lanois), Angel From Montgomery (John Prine) en het poëtische Oriental Drag van Vietnam veteraan Mark Germino. Het zeer fraai en folky uitgevoerde Romeo Rise samen met Joseph Parsons en de hitgevoelige liedjes Ooh La La en Blow a Little Smoke maken Live At The Point een zeer bijzonder live registratie. Williams weet als geen ander het publiek te amuseren. Dat laatste wordt pas echt duidelijk bij het spooky Neighborhood "what's that I smell" roept ze spontaan de zaal in, een opportunistische Amerikaan roept "a fart (een scheet)" de zaal gaat daarna helemaal plat, inclusief Bet. Ze blijft indruk maken op mij, nu maar hopen dat Europa het oppikt.

Jan Janssen

Artist: Ryan Adams
Album: Demolition
Label: Universal Records

zondag 22 september 2002

Dat Ryan Adams in Nederland nu een aardige reputatie heeft opgebouwd is inmiddels al een feit. Na het succes van het gouden album Gold kan het haast niet meer stuk met Adams. Waar hij ook komt en wat hij op het moment ook aanraakt zowat heel de Nederlandse pers ligt aan zijn voeten. Trouwe volgers van Adams - uit de Whiskytown tijd - vinden deze hype allemaal zwaar overdreven. Deze mensen weten vaak ook waar ze over praten en weten dat Adams in het verleden veel, heel veel nog niet uitgebracht materiaal heeft geschreven. De songwriter Adams weet waar hij het allemaal aan heeft te danken. Min of meer als dank aan zijn trouwe fans ligt nu Demolition in de schappen. Demolition is - zoals de titel al doet vermoeden - een compilatie CD van liedjes die in de periode 2000 en 2001 werden opgenomen op verschillende locaties die variëren van Nashville, Hollywood en Stockholm. Het lijkt erop dat Adams een visitekaartje wil afgeven als de opening tracks Nuclear en Hallelujah komen binnen vallen. De aanstekelijke nummers hebben poppie karakter en de nieuwe singel, Nuclear, zal waarschijnlijk zelfs door onze Gooise jongens opgepakt worden. Het naakte liedje You Will Always Be The Same - opgenomen in Stockholm - laat Adams op zijn sterkst horen, namelijk zonder stekkers en recht voor zijn raap. Veel mensen verwarren Ryan met Bryan Adams. Ik geef toe dat het hem voornamelijk in de tongval van de voornaam zit. Maar als u naar Starting To Hurt zit te luisteren zou het qua muziek helemaal niet uitmaken wie van de twee het is. Muzikaal is er niets nieuws onder zon te melden maar Adams weet als geen ander wederom tekstueel te overtuigen in de tracks al Cry On Demand en het wispelturige slot akkoord Jesus (Don't Touch My Baby) Waarbij ik wil aantekenen dat de laatste 20 seconden wat mij betreft een Ctrl + Del verdient. Ik bespeur nog maar 10 procent Whiskytown, 40 procent Heartbreaker en 50 Gold en dat levert - volgens mijn - toch weer een 100 procent CD op die veel nieuwe Ryan Adams fans zal opleveren.

Jan Janssen

Artist: Delbert McClinton

Album: Room to Breathe

Label: New West Records

dinsdag 17 september 2002

Je kan zeggen wat je wilt over Delbert McClinton, aan inspiratie heeft het hem nog nooit ontbroken. Toch heb ik even gedacht, toen The Ultimate Collection in 1999 uitkwam, dat het gedaan was met de pret. Maar nee hoor twee jaar later komt mijn blues hero met een reissue van The Jealous Kind (1980) en Plain from the Heart (1981) Op dit dubbelalbum stonden toen drie verbluffende bonustracks, As Long As I Got You, Hold On To Your Hiney en In The Jailhouse Now. De tracks waren een voorbode voor wat er allemaal aan zat te komen. Want één jaar later kwam McClinton met het nu al tot heilig verklaarde album Nothing Personal op de markt. Het met een Grammy Award beloonde album was, als je de pers erop naleest, het beste album dat hij ooit gemaakt heeft. Waren het niet dat Delbert nu, anno 2002, weer een gloed nieuwe CD in de Nederlandse CD winkels laat neer leggen. De shuffle zit er goed in, kan ik u alvast vertellen. De kickoff Same Kind Of Crazy en diens opvolger Smooth Talk zetten direct de trend van dit uitgesproken rhythm & bluesrock album. Net als op Nothing Personal neemt McClinton en songwriter Gary Nicholson een groot deel van het schrijfwerk voor hun rekening. Alledaagse teksten over het leven en, ja u leest het goed, normen en waarde. Afwisseling is wederom het handelsmerk van Delbert McClinton. Van heerlijke bar-talking blues (Lone Star Blues en Ain't Want To Love) tot diepe southern soul (Won't be Me) en dan weer naar bluesjazz gefluister waarvan je gaat rillen in Everything I Know About The Blues. Joe Ely, Butch Hancock, Jimmie Dale Gilmore, Steve Earle, Emmylou Harris, Rodney Crowell, Heather Waters and Jessi Alexander, Billy Joe Shaver, Ray Benson, Marcia Ball and Kimmie Rhodes verleenden op de heroïsche track Lone Star Blues hun medewerking. Het kan haast niet anders het moet een waar feest zijn geweest. Ja ik weet het zeker deze man moet op het Blue Highway Festival 2003. Of niet dan Jaap?

Jan Janssen

Artist: Hooblers

Album: I Hate Folk Singers

Label: Blue Rose Records

dinsdag 17 september 2002

Het is alweer ruim vijf jaar geleden dat The Hooblers hun debuut CD Can You Do This het zonlicht zag. De vernieuwende en indrukwekkende plaat deed overigens helemaal niets in Nederland. In Canada - waar de band vandaan komt - was het een bestseller. Ik heb het meesterwerkje destijds uit Canada over laten vliegen. Blue Rose Records bracht daarom terecht twee jaar geleden de opvolger Where We Are in Europa uit. Ik herinner me daarvan nog slechts de prima radio liedjes Afraid en Restless Horizon. De rest was nu niet echt waar ik persoonlijk mee weg liep. Nu heb ik al enkele malen zitten luisteren naar de nieuwe van The Hooblers. Hij heet I Hate Folk Singers en ik denk dat het kwartet bestaande uit Mike Grier, Jason Curran, Mike Thompson en Eric Willison weer eens prima CD hebben gemaakt. Grieg veegt in het begin, weliswaar met een knipoog, de vloer aan met de track Hate om vervolgens met het heerlijk Broken de CD I Hate Folk Singers te openen. Het poprock liedje, á la Dire Straits, sluit weer naadloos aan bij het ingetogen Blue. De Zestiger en zeventigerjaren sfeertje maar dan met de moderne hulpmiddelen uit deze tijd. Ottowaianen creëren een soort van magical mystery tour op het puntje van u stoel. Binnen dat raamwerk begeven zich in elk geval de liedjes Plans, Cautious en Forget. Precies in het middel van I Hate Folk Singers komen de mannen weer met dat aanstekende Dire Straits ritme in Home. The Hooblers blijven zweven en maken van hun derde release een echte groeiplaat. U moet in ieder niet bedorven zijn door de hedendaagse zap cultuur als u de nieuwe Hooblers echt wilt beoordelen. Het gezegde dat de derde CD het moeilijkst is om te maken wordt wat mij betreft naar het land der fabelen verwezen.

Jan Janssen

Artist: Slobberbone
Album: Slippage
Label: New West Records

dinsdag 17 september 2002

Ik realiseerde het gisteren pas dat het alweer vier geleden is dat ik Slobberbone voor het laatst live aan het werk heb gezien. 29 November 1998 was het, ik heb het even opgezocht. The Gourds stonden in het voorprogramma en verzorgden samen met Brent Best en zijn kornuiten de toegift Sweet Home Alabama. Man, wat een avond was dat. Twee jaar na de release van Everything You Thought Was Right Was Wrong Today ligt nu Slippage in de winkels. Het kwartet Brent Best, Tony Harper, Jess Barr en Brian Lane pakken dit keer stevig uit. Ik heb Slobberbone zelden zo alive and kicking gehoord. Het lijkt wel of hanenkam country plaats heeft gemaakt voor een meer gestructureerde en georganiseerde rootsrock. Laat ik eerlijk zijn over dat laatste heb ik het eigenlijk ook. Behalve de tomeloze inzet die we op Slippage terug horen onderscheidt Slobberbone zich vooral door de bizarre teksten van songschrijver en frontman Brent Best die louter handelen over sex, drugs and Rock and Roll. Er zijn echter ook uitstapjes naar Appalachies-achtige bluegrass en folk story's, waarbij de Dobro (Jason Sinay op Back) niet geschuwd wordt. Slobberbone heeft iets in me losgemaakt en ik kan het verdorie niet verklaren. Is het de power of is het juist de souplesse waarmee Brent Best en zijn mannen, met name in de opener Spingfield, IL, me te grazen nemen? Het voelt allemaal net even iets anders aan als dat ik gewend was van Slobberbone. Alleen het waaierende Sister Beams, de roots ballade Live On In The Dark en gek genoeg de geconverteerde Bee Gees hit To Love Somebody zijn voor mij op maat gesneden. Waarmee ik niet wil zeggen dat Slippage een slechte plaat is, in tegendeel zelfs, maar ik denk dat de nieuwe Slobberbone vooral besteed is aan nieuwe jonge ontdekkers. Ik zou zeggen je bent jong en je wilt wat?

Jan Janssen

Artist: Watchman
Album: Carnival Of Circumstance
Label: Continental Record Services

vrijdag 13 september 2002

Hoe verzin je het Carnival Of Circumstance, vrij vertaald in speciale optocht of volksfeest van omstandigheid. De titel van de nieuwe CD van The Watchman mag er wederom wezen. De voorganger Melancholicus Realisticus twee jaar geleden had ook al een melancholische titel. Frontman Ad van Meurs straalt dat ook uit. Ik heb hem zelf een paar keer ontmoet en iedere keer doet hij mij denken aan die legendarische Amerikaanse singer-songwriter Townes van Zandt. Zijn er dan, buiten het feit dat Earl Willis zijn live at Anderson Fair uit 1998 produceerde, overeenkomsten? Ik dacht het wel. Van Meurs staat in ons land op eenzame hoogte als het gaat om alleedaagse bespiegelingen te vertalen in een sfeervol verpakte liedje. Ook op Carnival Of Circumstance is dat weer het geval en dat was volgens mijn ook de kracht van Townes. Wie nauwkeurig luistert zal bij ieder liedje een bepaald beeld voor ogen krijgen. Ik zal proberen u dit uit te leggen door een paar tracks bij op het netvlies te projecteren. De titeltrack schetst u beeld van onze huidige haastige samenleving waarin we elkaar aardig het leven zuur kunnen maken. In het prikkelende Ostend waant u zich op een strand en voelt u de straffe zeewind door u haren waaien. Het jazzy To Be Loved By You is een ode aan verliefdheid en vooral verliefd blijven. Ik kan zo nog wel even doorgaan maar dan vergeten we de opvallende muzikale omlijsting van Carnival Of Circumstance. Het eerste wat mij opviel was de afwezigheid van de mandoline van Jeroen Jongmsma. Daarmee is de nieuwe CD muzikaal gezien meer een verlengstuk van het vorig jaar goed ontvangen album van The Very Girls & The Watchman (Elsewhere Bound) geworden. Toch klinkt de nieuwe van The Watchman, door de inbreng van elektrisch gitarist Stephan Jankowski meer aangekleed. Kortom op Carnival Of Circumstance bepalen de omstandigheden de muziek en dat doen niet veel Yankees The Watchman meer na.

Jan Janssen

Artist: Julian Sas

Album: DeLiveRed

Label: Corazong Records

donderdag 12 september 2002

Als er één bluesgitarist is in Nederland die zich kan meten met de best of the best, TOPGUN dus, dan is het wel Julian Sas. De in Maas en Waal gewortelde gitaarheld heeft tot nu toe vijf studio en een live album afgeleverd die zowel in Nederland als in het buitenland zeer goed werden ontvangen. Vorig jaar maart nog kwam Julian Sas met Ragin' River uit. Nu ligt, als ik het snel even bekijk, de dubbel CD The Best Of in de winkels. De CD en DVD heet echter DeLiveRed en net als op de voorganger Ragin' River is bassist Phil Poffé vervangen door Tenny Tahamata. Niet dat het wat uitmaakt maar DeLiveRed heeft iets meer soul ondanks het feit dat we te maken hebben met een stevig potje bluesrock. Luister maar eens naar A light In The Dark dat ook op Spirits On The Rise staat en u weet wat ik bedoel. Pierre de Haard op drums is in mijn ogen de reïncarnatie van John Bonham alhoewel het is niet zijn vader maar... Dat Sas een groot fan is van Rory Gallagher wisten wij al, en dat hij in het looprek al naar Jimi Hendrix luisterde is ook geen nieuws. Maar dat hij juist op dit live album af en toe een knipoog doet naar BB. King is nieuw. King is natuurlijk een blueslegende maar is zeker geen bluesrocker. Met name in de ijzersterke en uit gesponnen bluesballades weet Julian zijn helden eren. Technisch hoogstaand gitaarwerk van een echte Gunslinger die af en toe niet van ophouden weet. In the track Home Feeling werpt hij een blik op zijn jeugdijaren en schroomt daarbij niet in de spiegel te kijken. De man is oprecht, eerlijk en vindingrijk in zijn teksten die een breed spectrum kennen. Ik zou zeggen wat is er mis mee om het land van Maas en Waal niet om te dopen in The Mississippi Delta of the Lowlands.

Jan Janssen

Artist: Nelson Norwood

Album: Long, Loud'n Sweaty

Label: Independent

zondag 8 september 2002

Het komt steeds vaker voor, dat artiest een CD uitbrengen in eigenbeheer. Veel mensen maken daar soms een ware hype van. Soms terecht maar het komt ook voor dat het gewoonweg niet om aan te horen is. Maar goed smaken verschillen gelukkig nu eenmaal. Onlangs hoorde ik, op een partijtje, een volstrekt onbekende maar heerlijke blues rock sound. Zoals ik nu eenmaal in elkaar zit kon ik de nieuwsgierigheid niet onderdrukken. Een korte speurtocht bracht mij bij de Texaan Nelson Norwood. De CD Long, Loud'n Sweaty was, u raad het al, een in eigenbeheer uitgebracht schijfje. Wat mij triggerde de was strakke ingeklede ritmiek van de liedjes die ik hoorde. Een snelle blik ik het boekje leerde dat Nelson Norwood gebruik maakt van de legendarische rhythm sectie van Stevie Ray Vaughan, Double Trouble. Met Chris Layton op drums, Tommy Shannon op bas en Riley Osbourn Piano en B-3 kan het haast niet misgaan zou je zeggen. En dat laatste kopt als een bus. Long, Loud'n Sweaty is een heerlijk verrassende blues shuffle plaat waarbij het u moeite zal kosten om stil te blijven zitten. Norwood is vindingrijk als het gaat om zijn arrangementen. De poppie opener Take You Home staat bijvoorbeeld in schrill contrast met de Southern rock in Girl Friend Experience. En de al veel bezongen American Girl en het naar Mustang Sally neigende Dixie Cup maken Long, Loud'n Sweaty tot een bijzondere CD boordevol variatie. Toen ik de track Red Light hoorde dacht ik heel even dat The Stones neerdaalden. Met de track Don't Tear Me Up, geschreven door Mick Jagger, geeft Nelson Norwood dan ook duidelijk aan waar zijn roots liggen. Ik vind dat echter te kort door de bocht. Het beste van The Black Crowes meets Tom Petty. En hiermee wil ik beslist geen hype creëren, o.k een kleintje dan.

Jan Janssen

Artist: Great Crusades

Album: Never Go Home

Label: Glitterhouse Records

zondag 25 augustus 2002

Als u de nieuwe CD van The Great Crusades in uw CD lade schuift is er maar een ding dat volgens mij door uw hoofd spookt en dat zijn de Crash Test Dummies. Hun hit MMM, MMM, MMM, MMM van het legendarische album God Shuffled His Feet uit 1993 word nu als het ware geconverteerd naar de groovy sound van Brian Krumm en zijn kompanen. Krumm's stem heeft ook erg veel weg van Brad Roberts van The Dummies, maar er gaat ook een lampje knipperen die in de richting van Tom Waits wijst. Daar waar de Crash Test Dummies muzikaal afvlakte, zijn The Great Crusades verder gegaan. De nieuwe CD Never Go Home kunt u dan ook absoluut niet zien als een verlengstuk van zijn voorgangers The First Spilled Drink Of The Evening (1998) en Damaged Goods (2000) In tegendeel zelfs The Crusades doen voor de derde keer er weer een schepje bovenop. Onvervalste alternatieve roots rock horen we zoals gezegd bij de opener Hand Grenade Head en Field Of Sad Horses. Het dwalende Saugerties, New York wordt op een zeer pragmatische manier voorzien van een pedal steelgitaar terwijl de hevig ritmewisselingen in Back Then u feitelijk weer op een muzikaal dwaalspoor zet. Ik zou niet weten hoe ik het anders uit zou moeten uitdrukken. The Crusades laten zich nu eenmaal niet in een hokje duwen. Dat blijkt weer als het instrumentale The Return Of Ol' Carlo langs komt zweven en het daarop volgende heftig dampende Drive (Red Eye Mission) u verleidt tot nader onderzoek. Het liefelijke El Gato Feo neemt u aan de arm na een mislukte relatie, tja het is allemaal wat. Ik heb er daarom ook geen enkele moeite mee om de gespierde muziek van The Great Crusades als eigentijds en to the piont te betitelen.

Jan Janssen

Artist: Corey Harris

Album: Downhome Sophisticate

Label: Continental Record Services

vrijdag 23 augustus 2002

Toen ik een paar jaar geleden voor het eerst kennis maakte met de nu inmiddels dertigjarige akoestische singer-songwriter Corey Harris was ik direct verkocht. Ik luister toen naar Greens from the Garden uit 1999. De kraker Honeysuckle is en blijft een fantastische compositie. De opvolger daarvan, Vu-Du Menz met Henry Butler heb ik destijds ook laten overkomen uit de States. De in Denver, Colorado geboren blues-picker heeft, volgens mij, zelfs vier albums op zijn naam staan. De ander twee heten Fish Ain't Bitin' (1997) en Between Midnight and Day (1995) Onlangs kwam Harris met zijn vijfde release Downhome Sophisticate op de proppen. Als u naar Corey Harris luistert dan komt u er niet omheen hem te vergelijken met de grote der grote in blueswereld. Maar wie iets dieper onderuit gaat zitten zal constateren dat de nu vanuit Charlottesville, Virginia opererende alleskunster eigenlijk in de loop der jaren een eigen soort genre heeft ontwikkeld. Nee, het is geen Robert Johnson en ook geen Lightnin' Hopkins maar ook geen Bob Marley, het is iets wat daar allemaal tussenin zit. Ik hoor u al denken, hij draait door. Wees gerust dat laatste is geen dwaling mijnerzijds maar een doodsimepele constatering. Corey Harris maakt op Downhome Sophisticate Funky, Caribische, Countryblues Reggae die bovenal erg rootsy klinkt. Dit exotische juweeltje straalt dat van begin (Frankie Doris) tot eind (f' Shizza the santoro remix) helemaal uit. Daartussenin komt u de bluesklassiekers Don't let the devil ride en Keep your lamp trimmed and burning tegen. Kan het nog veelzijdige? Ja luister naar de instrumentale meesterwerken Capitaine, BB en Chinook en u weet wat het woord betekend. Met de funky titeltrack en het liefelijke, hitgevoelige Black Maria lost Corey Harris zijn belofte bij mij helemaal in. Tijdloze en eigenzinnige rootsmuziek die met de dag groeit.

Jan Janssen

Artist: Mark Germino

Album: Rank & File

Label: Independent

donderdag 22 augustus 2002

Het is toch wat. Een jaar of drie geleden koop ik op een CD beurs de CD van Mark Germino genaamd Rank & File voor het ruiterlijke bedrag van 10 gulden. Toen ik destijds door de CD zapte werd ik getrikkerd door het liedje Fiels Of Man's New Order en dacht direct inpikken die handel. Daarna heb ik de CD nagenoeg grijs gedraaid, voor zover dat tegenwoordig nog kan. De laatste tijd echter - moet ik eerlijk bekennen - is hij in een achteraf vakje terechtgekomen. Nu, anno 2002, word diezelfde CD opnieuw uitgebracht door, het door Steve Roberts beheerde, Cedar Glen Music Group. Germino is een poet in hart en nieren en maakt meesterlijk Country Folk. De storyteller uit Nashville heeft een stem die vooral bij de ietwat rustigere nummer zoals Drivin' Across America en Rex Bob Lowenstein veel weg heeft van John Mellencamp. Hoewel deze link al gauw richting Bruce Springsteen zou kunnen wijzen staat Germino echter met beide benen op de grond. Mark Germino is alles behalve een patriot hij koestert geen hoop uit elfde september en doet ook niet aan lijkenpikkerei. Kan ook niet anders want muzikaal gezien was Germino klaarblijkelijk de tijd ver vooruit. Het semi-akoestische meesterwerkje bevat veel humoristische en ook mes diep snijdende gedetailleerde teksten die menigeen tot herbezinning zal manen. Mark Germino schreef de liedjes al in 1995 en bewijst dat het zeer terecht is dat Rank & File komende weken opnieuw in de winkels zal liggen. Nu maar hopen dat Hollandia het dit keer wel oppikt?

Jan Janssen

Artist: John Cate Band

Album: V

Label: Blue Rose Records

woensdag 21 augustus 2002

Waar komt die mooie muziek toch allemaal vandaan, vraag ik me soms wel eens af? Vooral het Duitse Label Blue Rose Records Label schijnt een neusje te hebben voor het steeds populairder wordende Americana genre. Nu wil ik hiermee niet zeggen dat de inmiddels alweer vijfde release van The John Cate Band "V" een typische Americana plaat is. Nee, de in Liverpool geboren en getogen maar in Boston woonachtige Engelsman en zijn band maken meer dan dat alleen. De vaste kern van The John Cate Band bestaat uit Paul Candilore en Jay FitzGibbons terwijl hij veelvuldig gebruikt maakt van de bassisten Neil Helme, Paul Kochanski, Tom "TR" Roberts en Danny McGrath. The John Cate Band heeft in de States een aardige fanbase opgebouwd in de loop der jaren. John Cate mag dan wel van origine een Brit zijn maar zijn muziek klinkt dan ook zo Amerikaans als het maar kan. Het vijfde album is vooral een melodieuze album met aanstekende rhythm die variëren van up-tempo Buddy Miller liedjes tot en met het pakkende Hooters geluid. Die vergelijking gaat weer voor een deel helemaal mank als I Will Be Ready door mijn speakers dondert. Hier en daar steekt de Coast to Coast ritmiek de kop op in Television en dan weer pakken ze stevig uit met de roots rock ballade Already Down. Het traditionele rustpuntje vinden we pas bij track 8 May The Road Rise To Meet You. Dat The John Cate Band uit diverse invloeden put mag duidelijk zijn, maar dat men ook een duidelijk link heeft met bleus (It's Allright) mag ik opmerkelijk noemen. De combinatie en de afwisseling met het slotcomplot Longer Way alleen al is een vinding van echte professionals. Nogmaals geen Americana plaat wel weer een juweeltje uit de stal van Blue Rose Records die beslist zijn weg zal vinden via de Nederlandse platenwinkels bij u in de CD speler.

Jan Janssen

Artist: The Yearlings

Album: The Yearlings

Label: Sonic Rendezvous

woensdag 21 augustus 2002

Nederland is weer een Alt Country bandje rijker zou ik kort kunnen zeggen. Maar daarmee doe het debuut album van The Yearlings wel erg tekort. Nee de uit Utrecht afkomstige formatie bestaande uit Herman Gaaff op bas, Léon Geuyen op drums, Niels Goudswaard zang en akoestische gitaar, Olaf Koeneman zang en gitaar, Bertram Mourits slide gitaar en Dobro en René van Barneveld op pedal steel bestrijken naar mijn mening een veel breder genre. De nieuwe luisteraar zal al gauw zeggen dat het Country is, maar de doorgewinterde roots liefhebber weet wat ik bedoel als ik schrijf dat de wortels van The Yearlings muziek diep in de Southern Swamps van Amerika liggen. De broeiende hitte van Louisiana is althans duidelijk voelbaar in liedjes you've Gone Out Again en de Roots rock ballade Happiness. Op het bijna twee minuten durende folky Marching Band wijkt men ook even uit naar The Ozark Mountains. (Daredevils) De jongens hebben een verdomd veelzijdig CD gemaakt. Daarmee wil ik zeggen dat bijvoorbeeld tracks als Some Kind Of Love, plukje Jayhawks en vleugje Sonny Landreth, Can't Find Main Street, tipje REM, Poison Rain, dotje The Byrds, en Lost A Lot Of Sleep, tikkie James Taylor, toch zo in de diverse nationale en internationale tipparades terecht zouden kunnen komen. Nu moeten Roots rock fanaten niet direct gaan afhaken als ik dit schrijf, want The Yearlings weten ook hoe men van dik hout plakken zaagt. De opener Stick Around en Desire Is On The House worden voorzien van een stevige beat waarbij coryfeeën en bands als Bob Seger en Lynyrd Skynyrd, bij het horen van de nieuwe van The Yearlings, even achter hun oren zouden krabben. Nee, geen Alt. Country from the Lowlands maar Wereldmuziek van eigen Nederlandse bodem en dat zou je niet zeggen als je namen lees waarmee ik The Yearlings vergelijk. Amerika ligt volgens mij al aan hun voeten, nu ons kleine kikkerland nog?

Jan Janssen

Artist: 16 Horsepower

Album: Folklore

Label: Glitterhouse Records

dinsdag 20 augustus 2002

Ik moet altijd even slikken als ik een CD van Sixteen Horsepower op zet. Een paar jaar geleden verheven tot een ware hype in Nederland kon ik toch maar niet wennen aan die donkere sound. Afgelopen april stond ik echter, in Doornroosje (Nijmegen), oog in oog met David Eugene Edwards, Paul Fonfara en Ordy Garrison. Het trio bezorgde mij en de zaal een hoog kippengelgevoel. Ik kan u nu vertellen dat het kwartje bij mij nu inmiddels wel is gevallen. Na de release van het nu al legendarische Secret South album namen de leden van Sixteen Horsepower (Pascal Humbert en Jean-Yves Tola) even de tijd om tot zich te komen. Maar het bloed kruipt daar waar het eigenlijk niet heen kan. Drijvende kracht David Eugene Edwards nam de vrijheid en maakte enige maanden geleden, onder de naam Woven Hand, zijn eerste solo CD. Terwijl ik daar naar aan het luisteren ben bekruipt mij het gevoel dat Edwards de draad weer oppakt daar waar het na Sackcloth 'n' Ashes ophield. Een prachtige donkere folk rock sound die hier en daar neigen naar de HipHop van Everlast. Dat laatste is zeker het geval bij de track Blue Pail Fever. Tja, en dan in eenmaal zit je zomaar naar Nova te kijken en hoor je op de achtergrond Hutterite Mile de openingstrack van de nieuwe Sixteen Horsepower genaamd Folklore. Wat kan roots muziek toch vertakken. Madrugada komt bij mij op en Twin Peaks. Maar is dit wel de nieuwe Sixteen Horsepower vraag ik me af? Folklore heeft veel meer weg van een solo album van Edwards dan dat van een band album. Edwards moves in mysterious ways getuigen zijn uitspattingen in Outlaw Song en Sinnerman. De doordrenkte religieuze teksten van Edwards geven mij het gevoel alsof ik als het ware in hypnose word gebracht. De muziek is er een van uitzonderlijke klasse. Is dit een nieuwe vorm van lifestyle training? Oordeel zelf maar.

Jan Janssen

Artist: Walkabouts
Album: Drunken Soundtracks
Label: Glitterhouse Records

dinsdag 20 augustus 2002

Wanneer ben ik eigenlijk ingestapt als ik het heb over The Walkabouts? Volgens mij was dat toen ik Chris Eckman tegen het lijf liep tijdens hun Nederlandse toer begin 1996. Dat concert staat me nog bij als de dag van gisteren. Ik heb er destijds zelfs iets over opgeschreven. (www.thewalkabouts.com/REVIEWS.HTM) Een paar maanden later lag de compilatie Dead Valley Days CD in de winkels. Het waren een soort van lost demo liedjes die The Walkabouts gemaakt hadden in de periode van 1985 tot 1995. Nu zou je denken dat je dat niet voor de tweede keer moet doen. Maar niets is minder dan waar, The Walkabouts hebben nu de lost demo tapes twee in de schappen liggen. Onder de naam Drunken Soundtracks produceren ze zowaar een dubbel album. Persoonlijk vond ik The Walkabouts op het hoogtepunt in de periode '93 en '97. Daarna ben ik de formatie uit het oog verloren. Eigenlijk zou ik dus niet veel op moeten hebben met de compilatie Drunken Soundtracks. Wat dan weer op valt is dat ik CD 2 het mooist vind. Kan ook haast niet anders de liedjes op de tweede disk komen voornamelijk uit de periode tussen '95 en '97. De eigenzinnige covers als Glory Road (Neil Diamond) en Sanitorium Blues (Townes van Zandt) zijn de room het op gebak. Het rockt gewoon wat meer op disk twee. Ook de tracks Death's Black Train en Thieves Like Us maken Drunken Soundtracks toch weer de moeite waard. Nu maar hopen dat de experimentele weg die The Walkabouts toch zijn ingeslagen weer leid naar hun roots van de kunst die ook wel perfect Alt Country genoemd word.

Jan Janssen

Artist: Woodys
Album: Teardrops & Diamonds
Label: Independent

dinsdag 20 augustus 2002

Het is al een tijd geleden dat ik een echte country CD heb gerecenseerd. Maar soms kun je er niet omheen. Zo kwam ik onlangs ook niet om de CD Teardrops & Diamonds van The Woodys heen. Er zat geen hoesje om de CD dus was ik aangewezen op wat ik hoorde. Toen ik de titel track voor het eerst hoorde dacht ik dat voor de gek werd gehouden. Warempel zijn dit The Every Brothers, was wat ik zei tegen een oudere zwager van mij. Jan je draaft door, kreeg ik voor de kiezen. Na enkele luisterbeurten kon deze roots rocker niet meer om de nieuwe van The Woodys heen en pakte pen en papier bij de hand en begon te schrijven. Hier het resultaat. Terwijl Michael Woody zijn muzikale inspiratie in het verleden uit de Flying Burrito Brothers, Waylon Jennings, Gram Parsons en Emmylou Harris putte, stond Dyann Brown te rocken bij diverse vrouwelijk rhythm & blues bandjes. Met de muziek van The Woodys bleek ik al eerder in aanraking te zijn geweest. Vorig jaar namelijk leverden ze ook een bijdrage aan het tribute album The Gram Parsons Notebook genaamd The Last Whippoorwill. Op Teardrops & Diamonds maken The Woodys geraffineerd gebruik van door de wol geverfde muzikanten zoals Dobro guru Al Perkins en gitarist Dave Pomeroy, beide ook te horen op David Munyon's klassieker CodeName Jumper. Met de liedjes Don't Blame Me, Echos Of Love en Sweeter Than Wine laten The Woody's een country variatie horen die je niet vaak tegenkomt in het genre. Kijk dat je de pedal steel, trompetten en Dobro tegenkomt is heel normaal maar een sitar? Met het aan Michael Clarke, drummer van The Byrds, opgedragen Message From Michael maken The Woodys pas echt duidelijk dat country muziek ook in de komende jaren kan expanderen. Is getekend de eenzame roots rocker.

Jan Janssen

Artist: Tom Roznowski
Album: Voice Beyond The Hill
Label: Independent

dinsdag 13 augustus 2002

De vakantie zit er nog niet op of er valt weer een juweeltje bij ons op de deurmat. Ja ik spreek het maar meteen uit een juweeltje is het, de nieuwe release van Tom Roznowski genaamd Voice Beyond The Hill. Als ik het wel heb maakte hij ongeveer drie jaar geleden ook al een briljante plaat genaamd A Well Traveled Porch. Het enigste wat ik me daarvan kan herinner is dat fluitje in het liedje Old Hound Dog. Roznowski komt uit Bloomington, Indiana en maakt zoals ik het beleef een mengelmoes van folk, country en bluesy bluegrass. U leest het goed, ja ik beleef de nieuwe release Voice Beyond The Hill. En dat komt omdat de man echt wat te vertellen heeft in zijn weloverwogen en gepolijste liedjes. Het woord poet wil ik niet in de mond nemen maar enige gelijkenis met de hobo onder de hobo's David "Jumper" Munyon gaat zeker op. Voice Beyond The Hill is overigens geproduceerd door Dolly Parton coryfee Brent Truitt. Het lijkt wel of Roznowski de zolder heeft opgeruimd want veel van de liedje op Voice Beyond The Hill komen uit een tijd toen het woord Americana nog niet eens uitgevonden was, en dit genre past hem als een maatpak. Zo treffen we The Bombing Of The Berlin Zoo uit 1977 aan dat over een heerlijk Latin American groove beschikt. Op het, uit 1989 daterende, Good Square Meal varieert Roznowski de oude tradities met een vernuftige shuffle. En met het daarop volgende en prima aansluitende ballade en Devil In The Treetops laat Roznowski horen dat hij ook over de nodige zelfkennis beschikt. Tom Roznowski levert weer een prima melodieuze meesterwerk af die eigenlijk precies op tijd is. Ik schut er nog eentje in, doe nog een extra houtblokje in de vuurkorf en blijf lekker in mijn veranda zitten genieten.

Jan Janssen

Artist: Eric Blakely
Album: The Payne Anthology
Label: Independent

zondag 11 augustus 2002

Hoe zou u zich voelen als u opgegroeid zou zijn in dezelfde buurt als de leden van The Golden Earring? Wel de in Berkeley, Californië geboren en getogen Eric Blakely groeide op in dezelfde buurt als de leden van The Creedence Clearwater Revival. Het mag duidelijk zijn de muziek van Blakely vertoont dan ook duidelijke overeenkomsten met de sixties, maar dan in een modern Rock & Roll jasje. Eric Blakely maakte tot dusver drie albums, Uncle John's Farm, Growing Into My Fathers Clothes en Levity. Zijn nieuwe CD heet The Payne Anthology en overspant zijn gehele repertoire tot dusver. De nu vanuit Austin, Texas manoeuvrerende songwriter heeft een iet wat monotoon hoog stemgeluid dat eigenlijk perfect past bij hetgeen hij bezingt en musicceert. De alle daagse thema's waarover hij zingt, familie problematiek, drank, liefdesverdriet en jalousie, zijn van die items waarvan ik vind dat je daar een bepaald gevoel bij dient krijgen. En juist dat laatste is dan ook het geval als ik de tracks Growing Into My Fathers Clothes, Dont Tread On Me en Uncle John's Farm voorbij hoor komen. Ik vergelijk Eric Blakely toch maar even met Slaid Cleaves. Hoewel Cleaves op het moment in Austin meer populariteit geniet doet Blakely zeker niets onder. De mix van Alt Country, Bluegrass en folk geeft mij het gevoel van verdraagzaamheid en rust. Laten we eerlijk zijn waar komen we dat nog tegenwoordig tegen?

Jan Janssen

Artist: Hardpan

Album: Hardpan

Label: Blue Rose Records

dinsdag 23 juli 2002

Hardpan is geen band, het is meer een gebeurtenis. Vier singer-songwriters vastgelegd op een historisch moment in de Amerikaanse geschiedenis. De Hardpan CD is het een geluidsmoment van tien gedenkwaardige dagen na de elfde september 2001.

Vorig jaar kwam het Duitse label Blue Rose Records al met het bericht dat Todd Thibaud, Chris Burroughs, Terry Lee Hale en Joseph Parsons gezamenlijk één CD zouden opnemen. Joseph Parsons, brein en bedenker van het project, nam uiteindelijk het initiatief. De grote vraag die hij zich stelde was, hoe krijg ik in hemelsnaam de jongens op hetzelfde continent at the same time and same place? Alle vier de heren hebben immers hun eigen erg drukke solo carrière.

Op 10 september 2001 zit Todd Thibaud dan in een vliegtuig van de vliegtuigmaatschappij United Airlines, op weg van Boston naar Tucson, Arizona. Eenmaal aan gekomen, in de hagelnieuwe studio van Chris Burroughs thuis, werd het wederzien stevig gevierd in een Mexicaans restaurant. Maar ineens was daar die desastreuze ochtend van 11 september 2001. Het was alsof we wakker werden uit een slechte droom, laat Parsons zich ontvallen. Het viertal stond vastgenageld aan de grond, te kijken naar de onheilspellende beelden op CNN. Er was werkelijk niemand die op dat moment aan muziek maken dacht. Wat zou er door de hoofden van de heren zijn heen gegaan toen ze besloten om, die zelfde avond nog, de liedjes van elkaar aan te leren.

Chris Burroughs vrouw kwam uiteindelijk met de naam Hardpan en met het daarbij bijbehorende beeld van de Hardpanners. Hardpanner is een bijnaam voor de goudzoekers in The Gold Rush dagen in Californië 1849. Wie het woord Harpan echter opzoekt in het Engelse woordenboek komt tot de ontdekking dat het een keiharde laag in de bodem is, die nagenoeg ondoordringbaar is. Zelfs boomwortels hebben de groots mogelijke moeite de laag te trotseren, laat Terry Lee Hale weten. De glazen gingen na tien dagen de lucht in en het viertal besloot als Hardpan door het leven te gaan.

Het resultaat zijn 13 bloedstollende songs, drie van elk, en één gezamenlijk geschreven nummer, Tucson Sky. Bijna alle tracks zijn, inclusief backing vocals, in één keer opgenomen. De hitte en de stof van de woestijn, in Tucson Arizona, troosterend bundelden de mannen hun talenten en ideeën en hebben waarschijnlijk hiermee het beste singer-songwriteralbum alle tijden gemaakt. Het is als het ware het verslag van hetgeen het viertal heeft doorgemaakt in de 10 dagen na elfde september 2001. De wereld zal nooit meer hetzelfde zijn naar Hardpan!

Jan Janssen

Artist: Martin Hutchinson

Album: Water from A stone

Label: Independent

woensdag 17 juli 2002

De uit Ierland afkomstige folk, blues en rootsrock gitarist Martin Hutchinson maakte tot dusver twee solo CD's (Losing ground en Now Tell Me) beide albums werden goed ontvangen in de media. Ondanks lovende kritieken in gerenommeerde popbladen in Nederland hebben toch maar weinig mensen van deze slide virtuoos gehoord. Iets wat mij een beetje prikkelt, ik was het die een paar jaar geleden juist daardoor op het spoor gezet ben om Martin Hutchinson te ontdekken. In mei trof ik zijn derde release Water From A Stone aan en was wederom verbaasd waarom we nu niets van hem horen. Hutchinson opereert tegenwoordig toch vanuit Utrecht en dat is toch een klein openbaarvervoer ritje naar het heilige Hilversum? Nu wil ik de wereld niet verbeteren maar het is toch weer een genot om naar de filosofische teksten en eigenzinnige muziek van Martin Hutchinson te luisteren. Het roffelde en excuserende Don't You Wait geeft mij het gevoel geniet maar drink met mate. Het naar Steppenwolf hunkerende With a Whisper en het schommelende The Silver Light zijn echte inkoppers die na een keer draaien niet meer uit u bol weg te denken zijn. Dat deuntje aan het begin van Bad New Day doet me denken aan de Can't Get No Satisfaction van The Stones of de Buffalo Springfield tijd, u mag het zeggen. Echt buesy begint het pas echt te worden aan het einde van Water From A Stone bij de tracks Dirty Rotten Traylor en Feel Like a King. Ja Hutchinson heeft gelijk "blues hoeft niet altijd gemeen en vies te zijn. Het kan honing zijn, zodat u de scherpzinnigheid en het vernuft ervan kunt proeven". Hoe vinden jullie die?

Jan Janssen

Artist: Wood
Album: Songs From Stamford Hill
Label: Sony

zaterdag 13 juli 2002

Het komt wel vaker voor dat ik CD's over het hoofd zie. Vooruit dan hopelijk de laatste! Het debuut album, Songs From Stamford Hill, van de uit Engeland afkomstige formatie Wood dateert uit 1999. Drijvende kracht achter deze vierman formatie is James Maddock. De in Leicester geboren songwriter jatte op zijn achtste levensjaar de ukelele van zijn gootvader en toen hij veertien was luister hij naar Bob Dylan, Ry Cooder, Neil Young en The Eagles. Maar toen hij Born To Run van Bruce Springsteen hoorde wist hij het pas echt zeker, muziek maken dat is wat ik wilde. Muzikaal wist hij allang dat de roots van zijn muziek in Amerika lagen. Een paar jaar later trok hij dan ook de aandacht van Columbia Records in Amerika. Met zijn oude schoolknapen Bill Newsinger (gitaar), Jim O'Malley (bas) en Steve Jackson (drums) stonden ze plots samen met Dave "Stiff" Johnson in de Tongue & Groove Studio in Philadelphia, Pennsylvania. Songs From Stamford Hill is vooral een melodieuze album. Vooral de tracks Stay You, Let Me Fall, Could I Be en You Make Me Feel Bad hebben precies die vriendelijke uitstraling die Maddock ooit voor ogen stond. Maddock schut al zijn frustraties af in het kabbelende Knock It On The Head. In het nostalgische en autobiografische Never Ending wordt het leven in Leicester doorgenomen. De voortreffelijk stem James Maddock doet enigszins denken aan die van Ryan Adams en past heel nauwkeurig in het countryrock genre. Opvallend genoeg treffen we ook Jim Boggia op Harmonium aan. Boggia en zijn 4 Way Street Band kompanen Ben Arnold, Scott Bricklin en Joseph Parsons komen dit najaar met de release van de debuut album. Intussen is James Maddock in mei al gestart met de opnamen van een opvolger. Malcolm Burn is dit keer de producer. Tjonge! Dit moet me niet vaker overkomen, wat blunder zegt!

Jan Janssen

Artist: Dave Matthews
Album: Busted Stuff
Label: ARC Music

donderdag 11 juli 2002

Dave Matthews was in eerste instantie niet echt onder de indruk van zijn release The Lillywhite Sessions. Maar hoe zou u zich voelen als u een album zou moeten maken met een producer die u helemaal niet ligt? Ik bedoel maar. Ander vraag is hoe zou hij zich gevoeld hebben toen hij ontdekte dat het bovengenoemde gedumpte album overal verkrijgbaar was? Ik zou razend zijn dat weet ik zeker. Maar Matthews zou Matthews niet zijn als hij daar niets op gevonden had. De ex Amsterdamse straatmuzikant dook de studio opnieuw in en blies de liedjes nieuw leven in. Het resultaat is zijn nieuwe CD Busted Stuff. Met het instrumentarium zit het, als gewoonlijk, wel allemaal snor bij Matthews. Toonaangevend zijn de klarinet, sax en de ritmische wisselingen die af en toe duizelingwekkend overkomen. (Kit Kat Jam) Grey Street en het besproken Captain vormen samen een soort new jazz die flink zijn opgekalefaterd. Ik ontkom er ook niet aan om Matthews in relatie te noemen met het inmiddels tot klassieker verheven Super Natural album van Carlos Santana, als ik naar Raven zit te luisteren. Everlast heeft daar Dave bij de lurven gehad en Matthews maakt daar dankbaar gebruik van. Grace Is Gone en Big Eyed Fish zijn voor mij de absolute toppers op Busted Stuff en doen mij verlangen naar meer.

Jan Janssen

Artist: Counting Crows

Album: Hard Candy

Label: A&M

dinsdag 9 juli 2002

Is Counting Crows frontman Adam Duritz de nieuwe Bob Dylan of zou hij dat graag willen zijn? Eerlijk gezegd weet ik het niet. Een ding is zeker, Duritz profileert zich op de nieuwe Counting Crows, Hard Candy, opnieuw op een briljante manier. Acht jaar na Mr. Jones ligt nu het, inmiddels alweer, vierde studio album Hard Candy voor me. Met Steve Lillywhite (U2 & Dave Matthews Band) achter de knoppen slaan The Crows opnieuw de weg van hun legendarische album August & Everything After uit 1993 weer in. Het typische Counting Crows geluid is weer helemaal terug en kennelijk voelen ze zich als een vis in het water. Luister maar eens naar de dramatische opussen zoals If I Could Give All My Love, Good Time, Goodnight L.A., Butterfly in Reverse en Up All Night waarin Duritz's de arrangementen eerst heel voorzichtig opzweept tot grote hoogte. De band pakt het daarna zorgvuldig de draad weer op en laat het weer vakkundig afzakken naar die typische berustende Counting Crows sound. Het is niet allemaal kommer en kwel op Hard Candy, integendeel zelfs, de nieuwe Counting Crows klinkt zeer gedreven en positief. Het fascineerde New Frontier en de eerste singel, American Girls, beschikken over een stevige groove die stilzitten tot een kust verheft. Ik kreeg in elk geval het gevoel dat ik aan de hand van storyteller Adam Duritz's werd meegenomen, waarbij ik geenszins het idee kreeg dat ik vreemd ben geweest.

Jan Janssen

Artist: Nils Lofgren

Album: Break Away Angel

Label: Hypertension Music

dinsdag 9 juli 2002

Het doet me deugd om weer eens te horen van Nils Lofgren. De nieuwe CD van deze E-Street Band member heet Break Away Angel. De inmiddels al tweeënvijftigjarige Lofgren heeft in mijn ogen altijd al een beetje in de schaduw gestaan van grote artiesten als Ringo Star en Bruce Springsteen. Als jong broekie van zeventien stond hij zelfs al op het podium om de grillige gitaaruitspattingen van ome Neil Young glad te strijken. Ik heb Lofgren vooral altijd al gewaardeerd vanwege zijn eigengereid gitaarspel dat altijd zo herkenbaar en vertrouwd klinkt. Op Break Away Angel doet deze perfectionist het wat rustiger aan dan op zijn voorganger Damaged Goods, uit 1995. Ik tref op Break Away Angel betere geknede atmosferische liedjes aan. De radio vriendelijke liedjes I Found You, Tears Ain't Enough en Without You verdelen als het ware de CD in twee helften. De tracks Open Road, Driftin Man en Cryin Tonight namelijk, zijn van die liedjes waarbij u eigenlijk liever Lofgren live aan het werk moet zien. Hij was het namelijk die regelmatig over het podium vloog door via een trampoline de schijnwerpers te ontwrichten. De mierzoete cover All I Have To Do Is Dream doet waarachtig ook nog denken aan Shine Silently uit 1979. The Gourds, Lou Reed, The Hollies en Nazareth pikten van hem, en nu doet de rijpe Abraham het zelf? Ik zit eigenlijk op dat Keith Don't Go en Back It Up gevoel te wachten, wie weet komt dat ook nog wel?

Jan Janssen

Artist: Bellamy Brothers

Album: Redneck Girls Forever

Label: Curb Records

vrijdag 5 juli 2002

Wie kent de monsterhit Let Your Love Flow van The Bellamy Brothers nog? Ik geef toe ik moest er ook even over nadenken, maar toen de nieuwe CD Redneck Girls Forever bij ons op de deurmat viel had ik dat nostalgische countrydeuntje direct in mijn hoofd zitten. Vreemd genoeg braken de Bellamy's in Amerika echter door met de hit Spiders and Snakes, waarmee Jim Stafford wereldwijd maar liefst 3 miljoen exemplaren verkocht. De kersverse bruidegom Howard Bellamy en liedjes schrijver, achter het duo, David Bellamy zitten inmiddels al meer dan 25 jaar in het vak en treden nog steeds gemiddeld 200 keer per jaar op. Waar haal je de tijd dan vandaan om een nieuw album te maken zou je zeggen. Welnu de CD zit in mijn speler en wat direct opvalt, bij de opener Let's Roll Amerika, is dat de broertjes echte patriotten zijn. America there's a job to be done. There's a battle to be won. You're too Young to die and the good lord is on our side. Ik ben geen Amerikaan dus ik weet even niet wat ik daarvan moet denken? Het Tequila Sunrise gevoel bekruipt je pas echt als Blue Rodeo door mijn huiskamer zwiert. Met het door Frankie Miller geschreven Over The Line, Slow Hurry en She's Awesome laten The Bellamy's pas echt hun tanden zien. De dinosaurussen lijken er patent op te hebben om de intro's te voorzien met bekende deuntjes. Ik weet toch zeker dat Like She's Not Yours is verpakt in een verkapt The River of Babylon arrangement. Redneck Girls Forever, vrij vertaald landarbeidsters in de zuidelijke staten van Amerika, maakt voor mij duidelijk waarom Europeanen nooit Amerikanen zullen worden en andersom ook niet.

Jan Janssen

Artist: Frank Carlier

Album: Born Again

Label: Continental Record Services

vrijdag 5 juli 2002

Veel in eigenbeheer uitgebrachte album verdwijnt vaak direct in de prullenbakken van radiomakers in Nederland. Men neemt nog niet eens de moeite om te luisteren als er geen platenlabel logo opstaat. Ik neem altijd de moeite om te luisteren en dan bedoel ik met dat laatste echt luisteren dus. Sommige releases verdienen dat ook. In het geval van de nieuwe plaat van Frank Carlier, Born Again was dat bij mij ook het geval. Carlier wordt door onbekenden omschreven als een wandelende mysterie u weet wel van dat soort met een T shirt opdruk "If you can read this, the bitch fell off. Maar als ik goed luister naar Born Again hoor ik een gevoelige man met een hedendaagse eigen blik op het leven. Hier en daar wat grof in de mond maar nooit onbeschoft. Tom Waits komt bij mij ineens op en dan weer een vleugje Walkabouts. De backing vocals van Carol O'Quinn, op Wasting Time, in ieder geval doet erg veel denken aan Carla Torgerson. Hoe zachtmoedig en mysterieus Carlier ook mag zijn gevoel voor humor kan hem niet ontzegd worden. Luister maar eens naar het wel zeer originele voice mail bericht aan het einde van track 7 Wendy's Picture en u weet waarom Judgement Day track 8 is. Een echte aanrader voor folkrock liefhebbers en voor mensen die willen ontdekken waarom een liedjes schrijven bijna hetzelfde is als kinderen opvoeden en grootbrengen. Waar haal ik het allemaal vandaan zeg?

Jan Janssen

Artist: Andy Gorwell
Album: Uprooted
Label: Cavalier Music

dinsdag 25 juni 2002

Hoe is het mogelijk dat ik de CD van Andy Growell over het hoofd heb gezien. De CD was al februari verkrijgbaar terwijl vorige week pas het geluid van zijn tweede CD Uprooted door mijn trommelvliezen trilde. De opvolger, van zijn in depended release Wrong Side Of Town, klink geenszins ontwortelt als we het woord uprooted vrij mogen vertalen in uproot. In tegendeel zelfs de uit Melbourne afkomstige singer-songwriter maakt fabuleuze finger picking, twanging, bottleneck roots muziek die zo af en toe doet denken aan de legendarische Let It Bleed en Sticky Fingers albums van The Stones. Wie de tijd neemt om te luistern zal ontdekken dat de stem van Growell erg veel op die van Jagger lijkt. Niet voor niets dus dat we de cover No Expectations van The Stones tegenkomen op uprooted. De ritmes van de tracks Anticipating en Low Down Stinkin' Bars zijn zo stinkend aanstekelijk dat niemand u dag meer kan verpesten. In het melancholische Old Friend The Blues en Take You Home Tonight legt Growell zijn ziel bloot en raakt u in hart. Ja hoor ik kreeg het Dead Flowers gevoel weer. Uprooted telt 10 voortreffelijke liedjes die wat mij betreft op het countryblues kasje geplaatst mogen worden. Andy Growell's Uprooted is een album dat u op een warme zomeravond lekker in uw luie stoel moet gaan beluisteren. Één ice, ice, ice cold pssssss... en Uprooted zal snel tot één van uw favorieten zomer CD's behoren.

Jan Janssen

Artist: Laura Minor
Album: Salesman's Girl
Label: Hightone Records

dinsdag 25 juni 2002

Het komt wel vaker voor dat je na het zien van het CD hoesje op het verkeerde been word gezet. Toen ik echter het CD profiel van de uit Florida afkomstige singer-songwriter Laura Minor zat te lezen, nadat ik haar debuut CD Salesman's Girl had beluisterd, wist ik het zeker dit is liefde op het eerste gezicht. Het is toch wat als je als verkoopster en kleuterjuf een hobby hebt in het schrijven poëzie en je besloten hebt een eigen boek te gaan schrijven. Vervolgens ontmoet je dan, op een verjaardagspartijtje, een populaire lokale singer-songwriter. (Jared Flamm) Je zingt samen Gram Parsons, Return Of The Grievous Angels, en twee dagen later schrijf je al samen je eerste liedje. (Rust Of The Carolinas) De puzzelstukken vallen dan ineens. Flamm en Minor trekken zich terug op een zolderkamertje en converteren de geschreven poëzie van Minor naar liedjes waarbij Flamm de muziekstukken in elkaar legt. Moreel van het verhaal? Binnen één jaar hebben we te maken met het, tot in de finesse uitgevoerd, countryblues rock album Salesman's Girl. The story goes on, maar ik wil me nu concentreren op de muziek die Laura Minor teweegbrengt. Het stemgeluid van Minor ligt ergens tussen Julie Miller en Lucinda Williams. Daar waar Williams verzuimde meer te rocken op Essence, doet Laura Minor dat juist wel op Salesman's Girl. De band pikt de stem van Minor perfect op en toont een enorme flexibiliteit en gedrevenheid in de zeer gevarieerde nummer op Salesman's Girl. Het geheel is magnifiek geproduceerd en af gemixt door respectievelijk David Lowery (Cracker) en Brian Paulson. (Beck, Uncle Tupelo, Jayhawks en Soul Asylum) Ik ben het met Laura Minor eens, mijn hart slaat nu ook veel te snel voor deze wereld.

Jan Janssen

Artist: Reto Burrell
Album: Shaking Off Mankeys
Label: Blue Rose Records

dinsdag 25 juni 2002

Family tie's! De familieband in de familie Burrell is wel heel bijzonder te noemen. Kwam vorige maand nog Rene Burrell (alias Coal) met zijn debuut CD Workin' Man uit, nu is het de beurt aan zijn grote broer Reto Burrell. Shaking Off Monkeys heet de opvolger van het door mij zeer goed ontvangen Echo Park uit 2001. De zuivere lucht, ergens in de alpen, in de omgeving van Lucerne, Zwitserland, moet wel heel muzikale zijn, gezien de vindingrijkheid van beide heren. De kickoff, Hey You zwalkt van rechts naar links door uw huiskamer en zet de toon voor het hele album. Burrell heeft ten opzichte van Echo Park voor een deel de akoestische gitaar in de hoek gesmeten, terwijl ik naar Shaking Off Monkeys zit te luisteren. Met uitzondering van het slotstuk Amy, Amy rockt Burrell als geen ander. Zonder zijn invloeden te verloochenen (The Wallflowers & Tom Petty) bereid deze iet wat op Elvis Costello lijkende Zwitser een eigen mengelmoes. It Doesn't Mean A Thing haalt het beste van The Birds naar boven terwijl Baby Blue zo van één van de platen van The Traveling Wilburys afgerold zou kunnen zijn. The roots ballade Take Me Away staat precies op de juiste plaats, waarmee ik wil zeggen dat ook aan de indeling van de liedjes, op Shaking Off Monkeys, is gedacht. Overboard is mijn tip voor onze Hilversum boys. Het lichtverteerbare liedje, met dat Chris Isaak deuntje, kan zo na dat wiegende heupje van Shakira gedraaid worden jongens! De Hooters en Cyndi Lauper komen bij mij op als ik het daarop volgende Back Home beluister. Burrell maakt niet vernieuwende poprock op Shaking Off Monkeys en zet zich weldegelijk wel in een uitzonderlijke etalage. De voorbijgangers zullen smullen van de decoratie waarmee deze rockende etaleur inhoud geeft aan het genre. Reto Burrell's Shaking Off Monkeys is weer eens zo'n plaat waarbij je de drang krijgt om naar binnen te gaan.

Jan Janssen

Artist: Snakers
Album: The Snakers
Label: Independent

dinsdag 25 juni 2002

Het Alt Country genre komt over het algemeen uit Amerika. Zonder namen te noemen zijn er in Nederland vrij veel bandje die dit erg populaire genre op een perfecte manier uit voeren. In het Verenigd Koninkrijk ligt dat even iets anders. The Shakers komen uit Engeland en pretenderen dat ze enig licht laten schijnen in het duister. Alex Culpin formeerde The Shakers, vorig jaar, toen hij terug kwam uit de States waar hij een half jaar optrad met de opkomende Alt. Country formatie Stack Magic. In dat bandje zit trouwens ook ex Ryan Adams bassist Billy Mercer. Zo als gewoonlijk stond het Real Roots Cafe ook hoog op het promolijstje van The Shakers, want ik heb inmiddels al kennis genomen van het geduid dat de heren Alex Culpin (Bas, gitaar en zang) Simon Moor (gitaar, keyboards en zang) Dan Tilbury (drums en percussie) en Richard Davies (gitaar, Slide gitaar en zang) produceren. De ongetitelde demo bevat 6 tracks dat een voorproefje is van een compleet album dat eraan zit te komen. Old Country, Drag You Down, Fade Away, Happiness, 8-Ball en Recovery krijgen allen een meer southernrock sfeertje mee. De ene keer smaakt het naar Steve Earle maar de nasmaak die ik eraan overhoud is Lynyrd Skynyrd en Jayhawks. De hypermoderne ingeklede en gedurfde tracks Happiness en Recovery springen er, wat mij betreft, ver bovenuit. The Walkabouts meets Johnny Cash zullen we maar zeggen. Kijk als de Alt van Alt Country staat voor alternatief weet ik zeker dat we meer van The shakers zullen gaan horen. Ik ben daarom erg benieuwd of ze dit niveau vast kunnen houden op een compleet album. De demo is overigens te bestellen via hun eigen web site.

Jan Janssen

Artist: Coal
Album: Workin' Man
Label: BMG Records

zondag 23 juni 2002

Workin' Man is de titel van het debuut album van Rene Rurrell alias Coal. De 20 jaar jonge Zwitser schrijft al zeker vijf jaar niet onverdienstelijk liedjes. Terwijl zijn leeftijdsgenoten naar HipHop, R&B en Techno luisterden, luisterde hij naar de muziek van zijn oudere broer Reto Burrell. Vorig jaar verscheen dienst bejubelde debuut album Echo Park. Na een concertbezoek van Steve Earle wist Coal het echter helemaal zeker, liedjes schrijven dat is wat hij wilde. Het maakte hem toen nog niet uit of dat nu met of zonder band was maar hij zou en moest. Workin' Man (Echopark/BMG Ariola) is daar nu het gevolg van. Coal voorziet zijn liedje van heerlijke melodieën die sterk doen denken aan The Wallflowers en de Earle liedjes die we kennen op I Feel Alright, Transcendental Blues en The Hard Way. De opener Billy Brown kan wat mij betreft zo onze nationale hitparades bestormen. De zeer verzorgde compositie had maar één draaibeurt nodig om het aanstekende deuntje in mijn hoofd vast te zetten. In het daarop volgende feestelijke Workin' Man haalt hij het beste uit het Americana genre naar boven. Ook het Roots rockende Scarred Boy en Bell Rings Wrong begeven zich op een zeer hoog Alt Country niveau. De jonge Zwitser weet waar de klepel hangt. Ik zie het al helemaal voor me, Coal ergens op een alpen weide en dan die mondharmonica die de aftrap vormt van My Angel's Whining, Earle zou daarop stinkend jaloers zijn. Op Easy Life, een van mijn favorieten op Workin' Man, weet je direct waar Coal zijn muzikanten heeft geleend. Reto's band sluit naadloos aan en smaakt naar Take Root 2002. Ik hoor de koebellen, ruik de Edelweiss en krijg een alleen op de wereld gevoel. De filmbeelden die daarbij horen zijn echter totaal anders. Coal's muziek is world Roots waarbij menig Americana bandje uit de States zijn vingers aan af kan likken.

Jan Janssen

Artist: Nathan Hamilton
Album: All For love And Wages
Label: Steppin' Stone Records

donderdag 20 juni 2002

Het is verdorie alweer drie jaar geleden dat we voor het laats iets hebben vernomen van de in Abilene, Texas opgegroeide Amerikaan Nathan Hamilton. In 1999 produceerde hij zijn veel geprezen debuut album Tuscola. De vanuit Austin, Texas opererende songwriter schrijft wederom fascinerende verhalen op zijn nieuwe release All For Love And Wages. Hij omlijst ze dit keer met een sierlijke pedal steel, (Kim Deschamps), akoestische bas (David Carrol), trompet (David Sawtelle) en Flamenco gitaar van ex Sharecropper Marc Utter. Als er één artiest is die we kunnen koppelen aan het Americana genre dan is het Nathan Hamilton wel. Luister maar eens naar Fiero's Run en u begrijpt direct wat ik bedoel, die trompet alleen al spreekt boekdelen. Trouwens waar heb ik dat deuntje meer gehoord? Hamilton is er eentje die het ook niet schuwt stevig te rocken. Dirt In The World en Get It Right worden tot in detail uitgesponnen met als spin in het web Hamilton zelf. Wie niet plat gaat voor het zestien regel tellende Thing Of All Things mag zich een echte kerel noemen. Die blues is zo verdomd aangrijpend en met de daarop volgende Roots rocker Bed Clothes zet Hamilton zijn paraaf onder één van de best Americana platen die ik de afgelopen tijd heb gehoord. Wat kan eenvoud en eerlijkheid toch mooi zijn. Een naam om te onthouden Nathan Hamilton een echte aanrader en het bestellen via Steppin' Stone Records zeer de moeite waard.

Jan Janssen

Artist: Snowy White And The White Flames

Album: Restless

Label: Hypertension Music

woensdag 19 juni 2002

Als we de geschiedenis van Snowy White af zouden dalen naar het begin zouden we wel een paar pagina's vol kunnen kladderen. Doen we dus ook niet. Wie de ex Pink Floyd en Thin Lizzy prodigy en maker van de ultieme rockclassic Bird Of Paradise niet kent heeft wat mij betreft niets op deze pagina te zoeken. Het klinkt hard maar laten we eerlijk zijn de man is inmiddels een legende. Ik volg Snowy al jaren en heb hem nog nooit kunnen betrappen op slechte of misplaatste albums. Onlangs zag ik hem in Ahoy met Roger Waters. Zo bescheiden als hij was tijdens het In the Flesh optreden zo uitgesproken aanwezig is hij op zijn nieuwe release Restless. Snowy White, god mag weten hoe hij werkelijk heet, laat zich sinds 1996 muzikaal begeleiden door The White Flames. Deze bestaat uit het duo Juan van Emmerloot (drums) en Walter Latupeirissa op bas. Op Restless heeft hij de echter de hulp ingeroepen van John "Rabbit" Bundrick (Hammond), Tomas White en Jody Linscott op percussie. Met name de percussie ondersteuning levert hier en daar verrassende wendingen op. Vooral het instrumentale New day ....Maybe pakt hierdoor vreselijk mooi uit. Maar bovenal hebben we te maken met een blues rock album met soms een uitgestoken poot naar funk, salsa en jazz invloeden. De strakke ritmiek in Blues Is The Road en het daarop volgende swampige The Time Has Come zijn als het ware twee uiterste waarin Restless zich beweegt. Met You Can't Break My Heard en Softly begeeft Snowy zich op het Bird Of Paradise niveau maar dan met een volledig eigentijds invulling. Snowy White verlogend zijn afkomst niet en geeft op Restless duidelijk aan dat het hem met de paplepel is in gegoten. De ingrediënten Peter Green, Eric Clapton en Jeff Beck smaakten hem klaarblijkelijk erg goed.

Jan Janssen

Artist: JW Roy

Album: Keep It Coming

Label: V2 Records

zondag 16 juni 2002

Het heeft even geduurd maar 5 jaar na het spectaculaire debuut Round Here en 3 jaar na de opvolger daarvan Deeper Shades komt JW Roy met opnieuw een indrukwekkend album op de proppen. Roy liet zich in die periode begeleiden door de niet onverdienstelijke The One Night Band. Vorig jaar besloten ze gezamenlijk er een punt achter te zetten. Jan Willem besloot te investeren in het schrijven van nieuwe liedjes. De in hart en nieren Brabander en slagerzoon uit Knegsel did his job zullen we maar zeggen. Het resultaat, Keep It Coming. Het lijkt erop dat Hank Williams Jr. de openingstrack Piece Of The Pie voor zijn rekening neemt, als u Keep It Coming in u CD speler schuift. Maar schijn bedriegt, Smalltown Romeo Eric van Dijsseldonk heeft vast en zeker goed geluisterd naar juniors The Almeria Club. Ik probeerde in eerste instantie te vermijden om Jan Willem's nieuwe werk te vergelijken met zijn voortreffelijke voorgangers. Maar ik ontquam er niet aan om de tweede track Get Ready te vergelijken met The Right Number op Deeper Shades. Ik hoor daar toch de geest van Tony Joe White rond zweven jongens? De beklemmende Louisiana-hitte straalt van Roy's nieuwe liedjes af, dit omdat ik vind dat hij muzikaal zo nu en dan ook in de richting van Sonny Landreth wijst. Op Keep It Coming treft u vernuftige composities aan die stuk voor stuk een eigen karakter meekrijgen. Roy gebruikt moderne sample snufjes in If You Want en in het daarop volgende Fool To Rush On grijpt hij weer net zo vrolijk terug naar de, in de jaren zestig populaire, Wahwah traditie. JW Roy stemgeluid klinkt als vanouds en is in de, doorgaans melodieuze nummers, van on Nederlands kwaliteit. Het hitgevoelige River's Promise en de classic rock ballade Sneakers & Leather geven mij het gevoel dat de puntjes op de i zijn gezet en bewijzen dat Nederland verrijkt is met een klasbak eerste klas. Ik heb er iets voor bedacht om het te kunnen benoemen. RootsPop is het handelsmerk waarmee JW Roy, in het bedachtzame So Long, zijn nieuwe CD Keep It Coming afsluit. Persoonlijk had ik daar echter liever een echte Didgeridoo willen horen maar nobody is perfect, toch? We staan te trappelen om JW Roy en band, Eric van Dijsseldonk (Smalltown Romeos), Gabliël Peters (Louis), Nico Heiligers en Ruud van den Boogaard (Sez You), aan het werk te zien komend najaar.

Jan Janssen

Artist: Astrid Young

Album: Matinee

Label: Inbetweens Records

dinsdag 28 mei 2002

Het heeft even geduurd maar nu is hij dan eindelijk uit. De nieuwe CD Matinee van Astrid Young is een feit. Het heeft toch nog ruim zeven jaar geduurd om Matinee op de planken te krijgen. Astrid Young maakte in 95 voor het laatst een solo plaat genaamd Brainflower. Hoewel ik ze nooit heb ontmoet verdenk haar ervan dat ze echt party beest is. Als u naar haar site surft en een kijkje neemt op haar walk of shame galerie weet precies wat ik bedoel. Maar party beest of niet Young doet op Matinee haar eigen ding. Dit, volgens mij akoestische opwarmertje, maakt duidelijk dat Astrid Young een nieuwe invulling geeft aan het genre singer-songwriter. De Inbetweens Records stal heeft daar zo een neusje voor en herbergt namelijk meer van dit soort edelstenen. De soms psychedelische aandoende liedjes lijken wat mij betreft verdraait veel op ene Sonya Hunter, en uit welke voerbak die eet kun u al haast raden. Het gitaarspel van Young is simpel en word hier en daar subtiel omlijst met lap steel, piano, vibrafoon en volgens mij een huilende oude zaag. Op accordeon in The Story Of My Life zwiert heerlijk door de daarbij behorende donkere tekst. Onvoorspelbare muzikale wendingen in de titel track zijn voor mij het bewijs dat ik deze dame wel eens aan het werk wil zien met een band. Het liedje Restraint, met wederom de waarachtig schone stilte opvullende dwarsfluit, komt inderdaad wat beklemmend over. Één koude zomeravond, bij een kampvuurtje, zal wonderen doen verwacht ik. Het is, voor wat mij betreft, verwonderlijk dat deze CD ergens in een schuur in California, in maar zes dagen tijd, tot stand is gekomen. De striped down to bone CD van Astrid Young heeft lang op zich laten wachten maar ik dank god op de knieën voor deze nieuwe impuls in het genre.

Jan Janssen

Artist: Ozark Mountain Daredevils

Album: Car Over The Lake Album

Label: Universal Records

dinsdag 28 mei 2002

Ik dacht ik begin het jaar maar eens met een reissue. Zoals u misschien al in de gaten had draag ik de uit Springfield, USA afkomstige Alt Country formatie The Ozark Mountain Daredevils al jaren op handen. Dit jaar zal het jaar worden van de reissues van het Daredevils materiaal op vinyl worden. Nagenoeg alle platen zullen op het hedendaagse glimmende CD schijfje uitkomen. Vorig jaar al kwam The Car Over The Lake Album in schappen dit jaar worden daar aan toegevoegd Men From Earth, It's Alive, Don't Look Down en de ultieme klassieker It'll Shine When It Shines. Als ik New Era Productions mag geloven vlogen de exemplaren van The Car Over The Lake Album als zoete broodjes over de toonbank. De tweede uit de serie is Men From Earth. De van origine vijfde release is volledig digitaal geremastered van de originele tapes en bevat het de 10 originele tracks plus drie bonus tracks. Één daarvan is de track Better Days en zoals ik het me nog kan herinneren noemde ik dat toen de flip-side van de monsterhit Jackie Blue. Nu anno 2003 blijkt pas dat The Daredevils tijdloze muziek hebben gemaakt. Toen waren de B-sides net zo goed als de A-tracks. Vergeef het vakjargon uit de jaren zeventig jongens en meisjes! Ik kan me nog steeds vinden in die specifieke close harmony liedjes zoals Fly Away Home en Breakaway. Met de tracks You Know Like I Know, Noah en Arroyo maakt het schrijvers trio Larry Lee, John Dillon en Steve Cash duidelijk dat ze hun tijd ver vooruit waren, als ik vandaag de dag het woord Alt Country in de mond neem. Laat maar komen die handel ik weet het zeker dit word weer een heerlijk jaar.

Jan Janssen

Artist: Lisa O'Kane
Album: Am I Too Blue
Label: Inbetweens Records

zaterdag 25 mei 2002

Avondturiste Lisa O'Kane groeide op in de Yosemite vallei in het rustieke plaatsje Fish Camp, California. Ik had nog nooit van O'Kane gehoord, moet ik eerlijk zeggen. Kan ook niet anders want Lisa O'Kane komt deze maand met haar debuut album Am I Too Blue op de markt. Hoewel O'Kane altijd wel deel uitmaakte van bandjes en achtergrondkoortjes is ze na haar studietijd gestopt met optreden. Ze bracht in die tijd twee dochter groot en het was uiteindelijk een goede vriend die haar bewoog om weer het podium te beklimmen. Am I Too Blue is daar nu het resultaat van. De titel riep bij mij direct weer een vraag op. Zonder eerst de handleiding ter hand te nemen dook ik het Real Roots Cafe archief in en ja hoor Lucinda Williams schreef de titeltrack Am I Too Blue 15 jaar geleden. Ik heb de CD meerdermalen beluisterd en telkens kom ik tot dezelfde conclusie Alison Krauss en Lynn Miles, ergens daartussenin beweegt zich Lisa O'Kane. Am I Too Blue bevat 12 mooie liedjes die variëren van klassieke Country shuffle, Bluegrass en Countryrock. Ze steekt haar roots niet onder stoelen of banken. Hank Williams en Bill Monroe hoorde ze al op ma's radio toen ze nog in loopbox stond te wiegen met haar heupen. Wel nu het staat er allemaal op Old Cross Road Is Waitin' en My Sweet Love Ain't Around. Het wederom door Lucinda Williams geschreven Pinaola wordt dankzij haar band bestaande uit bassist Taras Prodaniuk (Lucinda Williams), organist Skip Edwards (Dwight Yoakam), violist Scott Joss (Merle Haggard), gitarist Billy Watts (John Trudell) en drummer Dave Raven perfect uitgevoerd. Tja, en dan die ode aan de in wijle Sandy Denny, het fragiele Like An Old Fashioned, wie daar zijn ogen droog houdt is er een van de keiharde. Verwacht geen nieuwe impulsen van Lisa O'Kane, nee daar is ze veel te origineel voor. Laat u niet misleiden door de wat knullige cover. O'Kane's nieuwe CD is het beluisteren meer dan waard. Ik denk ik schrijf het maar even.

Jan Janssen

Artist: Take It For Granted
Album: Never Heard Of...
Label: Independent

zaterdag 18 mei 2002

De Brabantse bluesrock formatie Take It For Granted is al sinds begin jaren negentig zeer actief bezig zich een plek te verwerven in het genre in Nederland. Het wil maar niet vlotten als we kijken naar de inmiddels al zes verschenen CD's. Zelf heb ik ze wel eens verrassend aan het werk gezien als stand-in band, tijdens het Steenpop festival in Millingen aan de Rijn, een paar jaar geleden. Voor me ligt hun zevende release Never heard of... Kijken of ik daar verandering in kan brengen. Het album opent met het nagenoeg zes minuten durende Chairpony. De toon van het album wordt nadrukkelijk gezet door het robuuste gitaargeluid, dat pakkend wordt samengevat in de wat op Janis Joplin lijkende stem van bassiste Netty Driessen. In de bluesballade Crying Inside maakt Driessen pas echt duidelijk waar Take It For Granted werkelijk voor staat. Ik bedoel maar, Chick & Shack of Christine McVie (Perfect), deed dat toch niet veel beter jongens en meisjes? Soms zijn de melodie wisselingen in de liedjes op Never heard of... niet te volgen en zullen met name de slow-blues fanaten onder ons afschrikken. Maar wat mij persoonlijk betreft maakt het, het album juist zeer afwisselend en hierdoor ook verdraagzaam mooi. Het kan niet zo zijn dat we na Never heard of... nooit meer iets van Take It For Granted zullen horen. Blues en bluesrock zijn uit, zeggen studenten van de Katholieke Universiteit Nijmegen, in een onlangs gehouden muziekgenre enquête. Je zou ze om de oren willen meppen. De jonge onderzoekers zoeken kennelijk niet meer het woord ze met de paplepel in gelepeld lijkt het wel. We nemen dat laatste maar voor lief.

Jan Janssen

Artist: Ronny Elliott

Album: Magneto

Label: Blue Heart Records

dinsdag 14 mei 2002

Je loopt er af en toe eens tegenaan zullen we maar zeggen. Zo liep ik onlangs ook tegen Ronny Elliott aan. Niet in levende lijve, nee gewoon op een verjaardagspartijtje, bij goede vrienden, liep ik tegen zijn nieuwe CD Magneto aan. En dan hoor je pas echt hoe klein onze roots wereld toch eigenlijk is. Hierbij, even in het kort, de soap! Ik zeg tegen mijn vriend, wie is dat die ik daar hoor brommen? Mijn vriend, dat is Ronny Elliott ken je die niet? Nee, zeg ik heel verbaast? Hij maakte ooit deel uit van de Outlaws, wist jij dat niet? Nee, zeg ik nog een keer. Ik heb op Internet een stukje gelezen over hem. Alt Country nl was daar lovend over. Daarna dacht ik laat ik eens gaan luisteren. Ik vond en vindt het een wereldplaat. U begrijpt het al mijn mond viel wagenwijd open van verbazing. Het werkt dus Bartje! Maar nu even terug naar de muziek die Ronny Elliott maakt. Ik begon met de vraag wie hoor ik daar brommen. Ronny Elliott doet dat min of meer over de hele linie van het countryrock schijfje Magneto. Zijn stem doet sterk denken aan die van Johnny Cash maar dan toch weer net even anders. De doorgewinterde bariton broemt maar vergeet niet de melodie te houden. Liedje die gaan over het real life, real dreams en real City's en dat allemaal met een knipooog naar het verleden. Kortom het komt rechtstreeks uit het hart en u kunt zeggen wat u wil Ronny Elliott is in het genre daarin meer uitzondering dan regel.

Jan Janssen

Artist: Cary Hudson

Album: The phoenix

Label: Glitterhouse Records

vrijdag 10 mei 2002

Cary Hudson maakte vorig jaar nog deel uit van de Alt. Country formatie Blue Mountain. Ik heb ze persoonlijk nog gezien op het Take Root Festival 2001. Eerlijk gezegd was ik niet echt onder de indruk van het gezelschap. Het was allemaal zouteloos en op zeker. Toen zat het volgens mij al niet goed met dat stelletje. Op zijn onlangs verschenen CD The Phoenix doet frontman Cary Hudson het nu solo. Is hij uit de as herrezen of doet hij zijn eigen ding? Ik mag u alvast informeren over het feit dat ik het bij het laatste hou. Waarom? Cary doet waar hij sterk in is. Hij was en is nog steeds in staat typische southern rock te vermengen met funkblues elementen. Dat sierde Blue Mountain al in het verleden maar bovenal siert het de mens Hudson van het moment. Op de CD The Phoenix schuwt hij het ook niet het beroemde pijpje om zijn pink te schuiven oftewel, zoals ik dat al keurig bij de recensie van Ana Popovic omschreef, Hudson scheurt zo nu en dan op zijn Gibson alsof het zijn lust en zijn leven is. De twaalf liedjes staan wat mij betreft keurig op de goede volgorde daar waar u even rustig wilt uitblazen kan dat ook. Met de kickoff, de smeltkroes SouthernFunkBlues, High Heel Sneakers slaat hij een weg in waarop hij, volgens mij, lang heeft gewacht. Het doet allemaal een beetje denken aan de Dag Days periode uit 1995. Het slotstuk Haunted House Blues is daar het passende voorbeeld van. Het is toch weer ouderwets genieten als u naar het schijnheilige By You Side en het schommelende titelstuk zit te luisteren. Het fladderende Butterfly en Mad, Bad & Dangerous doen sterk denken aan de flowerpower periode van Buffalo Springfield. Geen vernieuwingen op The Phoenix wel sprankelende nostalgie waar we in deze kille dagen toch naar zouden moeten verlangen.

Jan Janssen

Artist: Mark Olson & The Original Harmony Ridge Creek Dippers

Album: December's Child

Label: Glitterhouse Records

vrijdag 10 mei 2002

Terug kijken op The Jayhawks heeft wat mij betreft geen zin als ik het met u over de nieuwe CD van Mark Olson ga hebben. De legende Olson heeft nu een band die zichzelf The Creekdippers noemen. Met alle respect voor Don Heffington, Michael Russel, Josua Grange en Dave Wolfenberger het niet eerlijk om hen te vergelijken met The Jayhawks ze doen namelijk hun eigen ding. De muziek van countryboy Olson is niet nieuw maar wel O zo hemels traditioneel. Als ik naar zijn nieuwe release December Child luister proef in nostalgie, verlangen naar het onbevleete en ruik ik de natuur die hem omgeven moeten hebben tijdens het schrijven van zijn liedjes. De ene keer vrolijk de ander keer weer depri maar nooit saai. De Doowap in Alta's Song zwabbert lekker ouderwets met echte Wou Wou effecten door mijn speakers. Heel even word ik op het verkeerde been gezet door dat het pianootje in Back To The Old Homeplace verdacht veel op Dreamer van Supertramp lijkt. Het rootsy Nerstrand Woods zet me met beide benen op de grond omdat de percussie, mondharmonica geluiden in combinatie met de vocale bijdrage van Victoria Williams goddelijk klinkt. Het venijn zit hem in de staart van December Child. Op Say You'll Be Mine worden oude banden weer heel even aangehaald met Gary Louis (The Jayhawks) De magie van het onverklaarbare zal ik het naar noemen. Why we seek for hope while the magic stil there? Sorry hoor maar die moest ik heel even kwijt. Het lied mag weer schommelen, swingen, sprankelen en bijten, Olsen voor ziet het van filmbeelden uit het archief van zijn ziel. Waar heb ik dat weer eens eerder gelezen?

Jan Janssen

Artist: Louis

Album: Tales Of Liquid Desires & Shining Armours

Label: Independent

dinsdag 7 mei 2002

Hoe komen ze er toch bij dat in Nederland nagenoeg geen roots muziek meer gemaakt wordt. Ik heb het nu al zovaak gehoord, ik word er zo langzamerhand een beetje pissig over. Nu moet ik eerlijk bekennen, toen ik voor het eerst naar het nieuwe album Tales of Liquid Desires & Shining Armours van de uit Brabant afkomstige formatie Louis zat te luisteren, ik niet direct dacht aan roots muziek. Nee daar is het te pop voor. Maar eerlijk gezegd doet het er ook niet toe. Louis van Empel (zang, gitaar, banjo), Will Theus (gitaar, accordeon en zang), Geurt Engelsman (bas, contrabas en zang), Gabriël Peeters (drums & percussion, zang en Farfisa orgel) putten uit allerlei roots elementen. En geloof mij nu maar ik kan er een paar opnoemen. Ik zal me beperken tot wat er door mijn trommelvliezen trilt. Zo hoor ik tango toontjes, jazz pluisjes, country pasjes en bluesrock stampers. Op, de naar mijn smaak DJ tongbrekende titel, Tales of Liquid Desires & Shining Armours worden alle genoemde segmententjes samengesmolten tot wat ik dan maar noem vernieuwende Nederlandse popmuziek. De opvolger van Compass & Chart (2000) zet net even dat muzikale stapje extra. Neem nu Hell To Glory bijvoorbeeld het lijkt alsof je het vaker hebt gehoord maar ik kan niet plaatsen waar. Ook het hitgevoelige melodietje Anyway I'll Go komt bekend voor maar wederom blijft het daarbij. De klarinet en saxofoon worden doodleuk door een country getint liedje geloodst al doet de titel, Two to Tango, iets ander vermoeden. Ja, muziek word er gemaakt kan ik vertellen er gebeurt werkelijk van alles op deze 16 tracks tellende plaatje.

Jan Janssen

Artist: Ana Popovic and Hush

Album: Hush

Label: Ruf Records

vrijdag 3 mei 2002

In 1999 brachten wij een bezoek aan het Hoeve Blues Festival in Venray, dat onlang in vlammen is opgegaan. Plotseling stonden we daar oog in oog met een keurig geklede onbekende jongedame. We hadden een, zoals ze dat in zakenwereld zo keurig noemen, informeel gesprek. Bij ons zat de borrel al diep in de benen maar de jongedame was duidelijk op haar hoede, niet voor niets zou later blijken. Want nagenoeg op hetzelfde moment beklom deze charmante dame het podium. Ontgoocheld waren we toen we zagen dat deze, ietwat op Joan Osborn lijkende schoonheid, naar haar roodwitte Fender greep en vervolgens een pijpje om haar pink schoof. U weet inmiddels dat ik graag even terugblik, maar ik wou u dit blauwtje niet onthouden. Ana Popovic afkomstig uit Joegoslavië is de naam die bij dit juffie hoort. Ana formeerde in 1995 haar eerste band genaamd Hush. Met de band Hush leverde, deze Balkan rockin' Bonnie Raitt, in 1998 het debuut album Hometown af. Opvallend nu dus is de titel van haar nieuwe album Hush. Het enige wat nog doet denken op haar eerste solo CD nu is het door haarzelf geschreven en uitgesponnen Hometown dat nu beter is gearrangeerd. Popovic maakt op Hush bluesmuziek dat wat mij betreft soms wat teveel naar de jazz en funk doorslaat. Daar staat weer tegenover dat Downtown en Buddy Guy's Girl of many words op zeer vakkundige wijze handen en voeten krijgt. De opener, Kevin Bowe's Love Fever, en Mended zijn daar dan weer een uitzondering op. Bottleneck Ana doet waar ze goed in is namelijk pakkende ritmische blues maken waarbij je moeite hebt de voetjes aan de grond te houden. Mijn luister tip is Bring your fine self home, een duet met Bernard Allison waarbij ik de bevestiging kreeg dat Ana Popovic is gegroeid.

In 1999 we visited the Farmer Blues Festival in Venray, Holland in a venue which not long ago burnt down to the ground. Suddenly we stood face to face with a neatly dressed, unknown young lady. We had, as one would call it in business terms, an informal talk. We had had some alcoholic drinks already, but the young lady was obviously at her guard, we soon found out not for nothing. Because the next moment this charming lady climbed the stage. We were quite confused when we saw that this beauty, remembering us slightly of Joan Osborn, picked up her red and white Fender and put the slide on her finger. You may know that I like to look back sometimes and I had to tell you about this mistake. Ana Popovic from Yugoslavia is the name of this young lady. Ana formed her first band 'Hush' in 1995. With this band this Balkan rocking Bonnie Raitt released in 1998 the debut album 'Hometown'. So it is striking that her new album is called 'Hush'. The only thing that reminds me of her first solo-CD is the song 'Hometown', written by herself and now extended, that has been arranged better now. On this album 'Hush' Popovic makes blues-music, that, to my taste, dips the scales to jazz and funk too much. But on the other hand the songs 'Downtown' and Buddy Guy's Girl Of Many Words' are getting body in a very professional way. The opener, 'Kevin Bowe's Love Fever, and 'Mended' are the exceptions here. Bottle-neck Ana does what she is good at, which means: making catching rhythmic blues, so you feel almost forced to move your feet (to dance). My listening tip is 'Bring Your Fine Self Home', a duet with Bernard Allison, which confirmed my opinion that Ana Popovic is big business.

Jan Janssen for Real Roots Cafe

(translation: Yvonne Böhm)

Jan Janssen

Artist: Michael Weston King

Album: Live... in Dinky Town

Label: Twah Records

woensdag 24 april 2002

Michael Weston King, geboren in Southport (Engeland), is buiten leadzanger van de Engelse Alt. Country formatie The Good Sons ook bekend als solo artiest. Vorige eeuw (1999) debuteerde hij al bij het Glitterhouse label met God Shape Hole. Weston King is dus geen nieuwkomer in tegendeel zelfs hij is eigenlijk al een dinosaurus in het genre, al doet zijn uiterlijk dat niet vermoeden. In het verleden deelde hij meerdere malen het podium met onder andere Nick Cave, Steve Earle, Roger McGuinn, Chris Hillman, John Cale, Rodney Crowell, Guy Clark, Joe Ely, Wilco, and Ron Sexsmith. Op zijn nieuwe release Live ... In Dinky Town, nu bij het Duitse Twah label, wordt hij bijgestaan door onder andere Cooking Vinyl coryfeeën Jackie Leven and Andy White. En dat levert een imposante combinatie op als u naar kunstig live uitgevoerde Annie zit luisteren. Akoestische Folk die u tegenwoordig maar zelden aantreft. Weston King is volgens mijn een vernieuwer al het gaat om stand alone on a stage. Live ... In Dinky Town straalt dat ook helemaal uit zelfs het Gods Other Son, vijf jaar geleden opgenomen in Paradiso tijdens Leidsekade Live, doet daar niets aan af. Persoonlijk vind ik dat we één live track missen op dit, tot op het bod uitgekledede, live overzicht. Ik had graag het fragiele Don't Leave the light on wel eens live willen besnuffelen. Live ... In Dinky Town sluit in waarde af met het prachtige, dromerige Easy waarbij Dave Lowe zijn steentje zeer waardevol bijdraagt. Voor wie de sfeer van echte akoestische luistermuziek wil proeven schaft met Live ... In Dinky Town een voorbeeldige CD aan.

Jan Janssen

Artist: Mick Thomas & The Sure Thing

Album: Dust On My Shoes

Label: Twah Records

woensdag 24 april 2002

Er word wel eens geschreven dat een release een typische zomer of een winter release is. Ik geloofde daar echter nooit in. Ik dacht altijd wat een onzin. Het is juist de stemming, waarin je verkeert, die dat bepaald. Maar laat ik u nu vertellen dat toen ik voor het eerst naar het nieuwe album van Mick Thomas And The Sure Thing, Dust On My Shoes, zat te luisteren ik direct dacht, verdorie een typisch zomeravondplaatje. Thomas maakt er, met zijn op Al Stewart en Elliott Murphy lijkende stem, een gezellig zonnig feestje van. Kan ook haast niet anders want Dust On My Shoes werd geproduceerd door Jerry Boys (Mermaid Avenue en The Buena Vista Social Club) Mick Thomas maakte deel uit van de Weddings, Parties, Anything en heeft, als ik het goed heb, inmiddels al zeven albums op zijn naam staan. De CD is in drie hoofdstukken verdeeld. Deel 1 bevat het romantische I Could Spot You Anywhere dat een heerlijke zwoele calypso beat in zich heeft. Het jeugdige Lawrence Durrel en het tropische Song For The Seven Seas maken dat chapter 2 mijn favoriete hoofdstuk is geworden. Deel 3 bestaat uit een stukje geschiedenisles waar de ironie van afdrupt. In het strakke Wayward Wind en het speelse No Picnic is het althans dweilen met de kraan open. Nergens vervelend maar overall easy listening. Ontspannen maar op de hopelijk komende warme zomeravonden. O ja voor ik het vergeet, als klap op de vuurpijl bevat Dust On My Shoes zowaar nog een chapter 4 met vijf extra tracks waarvan de laatste, The Lonely Goth, is voorzien van een heuse Quicktime Videoclip. Waar voor je geld dus.

Jan Janssen

Artist: Rise
Album: Uncertain Wonder
Label: Independent

woensdag 24 april 2002

Toen ik het debuut album, Uncertain Wonder, van de uit Schotland afkomstige alt folk band Rise onder ogen kreeg moest ik direct denken aan een van die typische vakantiekaartjes die u vast wel eens verstuurt zult hebben. Groetjes uit de Schotse westkust (eiland Bute) zou het kunnen zijn. Wat het ook moge zijn de titel doet mij enigszins vermoeden dat ik te maken heb met iets bijzonders, zeer bijzonder kan ik u nu alvast verklappen. Laten we eerlijk zijn alt country kende u inmiddels al maar wie had ooit aan alt folk gedacht? Ik niet in elk geval. Uncertain Wonder opent met The Buffalo Song dat zich langzaam ontpopt tot grote hoogte waarbij multi instrumentalist Gerry Geoghegan zich helemaal uitleeft. Melodieuze songs (It doesn't matter) worden moeiteloos samen gesponnen met echte folk traditionals. (Time and tide) Spin in het web is de mooie stem van Debbie Dawson die alle songs van verrassende wendingen voorziet. Het hartverscheurende Thinking about you en het lente gevoelige nummer Wild Mountain zijn daar het ware bewijs van. Doordachte composities die één voor één kloppen en volgens mij live nog beter uit de verf zullen komen. Rise is naar mijn gevoel een band waarvan we de komende tijd meer van zullen gaan horen. Onzeker hoeft het gezelschap niet te zijn. Want wie de guts heeft moderne muziekelementen te vermengen met traditionele folk invloeden mag inderdaad zeggen dat ze één van de grondleggers zijn van een nieuwe alt folk generatie. En daar doet de cover, van Lennon's traditional, Imagine niets aan af.

Jan Janssen

Artist: The John Doe Thing
Album: Freedom is.....
Label: Twah Records

woensdag 24 april 2002

Ik heb steeds meer moeite om naam van een artiest en album van elkaar te onderscheiden. Dat laatste overkwam me ook bij het beluisteren van de gloed nieuwe release van The John Doe Thing genaamd Freedom is... Wat ook zijn naam werkelijk mag zijn als we de biografie erop naslaan mogen we John Doe geen nieuwkomer meer noemen. De man profileerde zich niet alleen in het verleden als singer-songwriter maar ook als acteur, in films als Carry 2, Wildflowers en Lucky 13. Op Freedom is... word zijn ietwat op psychedelische rock lijkende muziek begeleid door Mike Ward (Wallflowers), Smokey Hormel (Beck, Tom Waits), Joey Waronker (Beck, REM). Als u bovengenoemde namen leest weet u volgens mij wel wat u kunt verwachten. Het woord alternatief is nog niet gevallen maar we komen er toch niet omheen veel up tempo liedjes met een lichte knipoog naar de sixties. Met de opener Catch Me word de trend gezet voor het hele album. Het is ongelooflijk hoe ouderwets mooi en modern kan klinken. De strakke drumpartij in het zwevende aanstekende melodietje lopen als een rode draad door het hele nummer. Nikki Sudden en Epic Soundtracks in 1977, The London years dat komt ineens in me op. Vooral bij Beat-up World en A Picture Of This viel bij mij het kwartje, of moet ik nu schrijven Eurootje? Het opbouwende When No One Cares is mijn favoriete track. Heerlijk langzaam word er naar een hoogtepunt toewerkt, en wie wil dat nou niet? The John Doe Thing houd het tot op het laatste moment spannend en dat toont de uniek klassen van deze experimentele rocker. Inderdaad vrijheid is alleen maar het einde van de langste heuvelklim naar beneden. Hoe vindt u die? Komt niet van mezelf maar van John Doe.

Jan Janssen

Artist: Cyndi Boste
Album: Push Comes To Shove
Label: Independent

dinsdag 16 april 2002

Twee jaar geleden maakte de uit Melbourne, Australië afkomstige Alt Country singer-songwriter Cyndi Boste al indruk met haar solo debuut Home Truths. (1999) De inmiddels veertigjarige veterane, in de Melbourne muziek scène, kreeg lovende kritieken maar wat heeft het opgeleverd? Ik wet zelfs dat de meest van u nog nooit van haar hebben gehoord! Bij mij viel het kwartje ook pas toen ik op een gezellige zaterdagmiddag met een paar luistervrienden aan luister freaken was. Wat mij direct opviel, bij het beluisteren van haar CD Push Comes To Shove, is dat Boste zich niet bezig houdt met wat je noemt het typische meisjes gedoe. Zo staat het niet alleen in haar CD profiel maar het is doodgewoon ook zo. Omdat duidelijk te maken moet ik u verwijzen naar de zeer uiteenlopende songs op haar nieuwe CD Push Comes To Shove. De opener Holy Waters sluipt je huiskamer binnen terwijl bij het up-tempo Take My Hand daarna, met indrukwekkend slide werk van de hand van gitaar en producer legende Kerryn Tolhurst, de voetjes van de grond gaan. Het plofte bij mij pas echt toen het soulvolle Same Things klonk. Ik leg de link naar een van mijn idolen Toni Price. De rootsy country blues pakt me van alle kanten en ik blijf met interesse luisteren. Telkens weer duiken nieuwe dingetjes op. Suffer Me One More Day, een prachtige country ballade, word weer prima opgevolgd door het Fleetwood Mac aanhorende Living In The Neighbourhood. Cyndi Boste wordt overigens ondersteund door een prima uitgebalanceerde band bestaande uit Dave Steel, Andy Swan, Paul Hester, Andy en Rory Cowan. Ik begrijp niet waarom Cyndi Boste, helemaal vanuit down-under, het helemaal in haar eentje mag uitzoeken en nog geen deal heeft in Europa. Onverklaarbaar en vol onbegrip neem ik kennis van de dingen

---

Jan Janssen

Artist: Dave McCann
Album: Woodland Tea
Label: Independent

zondag 14 april 2002

Toen ik voor het eerst de CD van Dave McCann, genaamd Woodland Tea, beluisterde moest ik meteen denken aan Neil Young. Niet dat zijn stem in de buurt komt of zo maar de opener Gasoline & Sunshine heeft veel weg van het typische Young geluid zelfs het gejam aan het eind is zowaar aanwezig. Dave McCann afkomstig uit Peterborough Ontario, Canada maakt indruk op mij. Waarom? Ik zal proberen u dat in enkele zinnen uit te leggen. Het vrolijke Where'd I Turn Wrong Blues deed me sterk denken aan mijn helden uit de zeventigerjaren The Ozarks Mountains Daredevils. Aan traditionele instrumenten ontbreekt het ook al niet. Wat te denken van de Jaw Harp, Wasbord, Banjo, Bouzouki, lap en pedel steel gitaren en accordeon. Melodieuze liedjes zoals Surrounding Green gaan erin als koek. O ja en dan de naam van de band, net zo origineel als de muziek van McCann, ze hete The Ten Toed Frogs. De vaste Frogs bestaan uit Dave Bauer en Kevin Labchuk, Mel Smith en Jenny Allen. Verdorie wat maken die jongens toch appetijtelijke en pakkende Countryfolk vooral als je naar het slepende Pocket Of Love zit te luisteren. Talentvol sprankelen Left Behind en Sundried Wine Devils voorbij waarbij ik steeds meer respect krijg voor de teksten die bij McCann kennelijk zo uit de pen vloeien. De instrumentale titeltrack, Woodland Tea, laat u voelen hoe het kan zijn als u op een veranda zou zitten op een zwoele zomeravond, alleen de krekels mis ik nog. Het melodieuze Grain Car, het folky Circle of Stones en de roots ballad Farm Dog Free romen Dave McCann's album op een perfecte manier af. Crazy Eddie schreef ooit dat Dave McCann & The Ten Toed Frogs de beste Country Roots Band is van de Canadese prairie en dat ze de zwarte ogen ervoor hebben om dat te bewijzen ook. Mooie woorden maar ik begrijp er geen snars van, van wat hij nu eigenlijk bedoelt. Het is gewoon lekker.

Jan Janssen

Artist: Otis Taylor
Album: Respect The Dead
Label: Northern Blues Music

woensdag 10 april 2002

Niet één maar twee albums te gelijk recenseren we voor u. Dat doen we uiteraard niet voor niets deze keer. De Canadees Otis Taylor maakte het afgelopen jaar al veel indruk op me met zijn CD White African. Waarom ik daar toen niets heb over geschreven laat ik maar even in het midden, met andere woorden ik schaam me dood. Deze maand komt zijn twee solo release Respect The Dead uit en ik kan er deze keer echt niet meer omheen. Hoewel Taylor, opererend vanuit Denver, Colorado vaak solo optreedt wordt hij op beide CD's bijgestaan door bassist Kenny Passarelli en gitarist Eddie Turner. Hier en daar word hij ook op fenomenale wijze door zusje Cassie vocaal aan de hand meegenomen. Zelf zingt en bespeelt hij de gitaar, mandoline, banjo en mondharmonica. Beide albums zijn onomstotelijk in het Blues het genre te plaatsen. Alhoewel Taylor soms lijkt te flirten met Southern Soul, R&B en, ja u leest het goed, Hip Hop. (what's in the name "Otis") Taylor formeerde zijn eerste band in de jaren zestig genaamd The Butterscotch Fire Department Blues Band, een hele mond vol zullen we maar zeggen. Kort daarna werd het dan ook The Otis Taylor Blues Band. De laatste drie decennia toerde hij en nam hij albums op met onder andere Elton John, Stephen Stills, Joe Walsh en Hall & Oates. Hij opent, als we beginnen met White African, met het geluid van een aanstormende trein. Het sprookje My Soul's In Louisiana is het ultieme visitekaartje waarmee hij direct de toon zet. Van het hartverscheurende 3 Days And 3 Nights, over een dakloze man die hulp zoekt voor zijn ernstig zieke dochter, kreeg ik een brok mijn keel. Je hoort het helemaal gebeuren en je kan er niets aan doen. Het inmiddels genomineerde album, W.C. Handy Awards inclusief beste blues plaat van het jaar, is geen lichtverteerbare hap maar daar staat tegen over dat Taylor je meeneemt in een reis die je op een andere manier naar typische Southern Blues laat kijken. Op Respect The Dead is het hetzelfde pak en laken. Ten Million Slaves scoort in de rechterbovenhoek zoals dat alleen de grote der grote van deze aarde dat konden. Zou Lee Hooker het geweten hebben dat hij in de gedaante van Otis Taylor een opvolger had? Luister maar eens naar het swampige Seven Hours Of Light en u weet direct wat ik bedoel. Three Stripes On A Cadillac begint alsof je naar processie muziek van een viering van de Heilige Guadeloupe zit luisteren. Waar heb ik dat eerder gehoord? Ja, ik weet het ineens weer Mexico provisie Jalisco, Puerto Vallarta. De steeds weer terugkerende ritmiek van de tracks Shaker Woman en mijn favoriet en slotstuk Just Live Your Life parkeren je op een nieuwe muzikale plaats waarvan het einde nog niet inzicht lijkt. Zonder de draak te willen steken mogen Robert Johnson, Mississippi John Hurd, John Lee Hooker, Muddy Waters en vele andere zich verheugen in goed gezelschap. Gelukkig is Otis Taylor nog in staat het pure hartstochtelijke bluesgeluid niet alleen prolongeren maar het ook op een hoger niveau te tillen.

Jan Janssen

Artist: Jenai
Album: Cool Me Down
Label: Curb Records

vrijdag 5 april 2002

De ene verassing is nog maar net beschreven of de ander doet alweer pijn aan mijn vingers. Een nieuwe ster? Mag ik haar dan even aan u voorstellen Jenai is de naam. Het verhaal begint vlakbij Priest River in Idaho niet ver van de Canadese grens. Haar liefde voor muziek absorbeerde ze uit de elpeekast van haar ouders. Ze leerde daar de muziek van Hank Williams Sr., Bonnie Raitt, Billie Holiday, Bobbie Gentry, Carole King en Janis Joplin kennen. Was ooit serveerster en op het moment opererend ze vanuit Nashville, Tennessee. Het lijkt allemaal wel een movie. Voor me ligt nu haar debuut album Cool Me Down, dat overigens geproduceerd werd door Brent Maher die we kennen van Shelby Lynne, The Judds en Kenny Rogers. Ik begon het verhaal met een nieuwe ster. Waarom eigenlijk? Het overkomt me niet vaak maar toen ik voor de eerste keer de rootsy tracks Little Unlucky At Love en Be A Woman hoorde was ik direct verkocht. En ik bedoel dat komt niet omdat ze zo heerlijk sexy met een getatoeëerde onderrug naar me toe zit als ik in het CD hoesje kijk. Een album met de muzikale allure die ergens tussen Kasey Chambers, Julie Miller Shelby Lynne en haar zus Moorer zal liggen, om maar eens een paar recente ladies te noemen. Veel variatie van het ietwat met Jive overgoten Papa Don't Ask, Mama Don't Know tot het Jazzy Written On My Heart het is duizelingwekkend wat ik allemaal tegenkom en hoor. Het waarschuwendende It Won't Be Me laat me weten dat als ik haar bedrieg ik het daarna wel kan shaken. Laat maar deze brombeer maak toch geen kans. Mooi gedaan meisie.

Jan Janssen

Artist: Rich Wyman
Album: Live From The Heart
Label: New Road Music

woensdag 3 april 2002

In 1999 had ik het over je hebt strotten en je hebt strotten. Ik het toen over Rich Wyman en zijn debuut CD Where We Stand. Kijken we nu terug dan zien we dat deze man afkomstig uit Allentown, Pennsylvania eigenlijk alleen in Nederland inmiddels een naam heeft opgebouwd. Waar natuurlijk helemaal niets mis mee is maar toch vraag ik me af waarom deze eigennuttige mix van Bruce Hornsby, Phil Collins en Roger Daltrey het nog niet zo ver heeft geschopt om, ik noem maar eens wat, De Kuip of Arena plat te spelen. Nee in plaats daarvan zit ik nu drie jaar na dato naar zijn tweede nieuwe CD Live From The Heart te luisteren. Het is een live album met twee oude songs maar voor het merendeel gloednieuwe beauty's. Wyman laat horen dat hij niet alleen zijn teksten meer diepgang heeft meegegeven maar ook dat hij zijn pianospel speelser en vooral aangrijpender heeft gemaakt. Ga er maar aanstaan een zaal vol met mensen, die tot de rand van het podium staan, één piano en misschien wel één bloedhete spot op je gericht. Klasbak Wyman draait de hand er niet voor om net terug van Salt Lake Smity waar hij avond aan avond speelde deed hij het nog eens dunnetjes over in zijn recente solo tour. Op Live From The Heart deelt hij met zijn publiek de vreugde en emotie die hij vertaalt in typische Wyman songs. De man is ongelofelijk gegroeid en dat belooft wat als in het najaar zijn derde studio album uitkomt. Hoe zou die gaan heten?

Jan Janssen

Artist: John Trudell
Album: Bonedays
Label: Ulf-tone Records

maandag 1 april 2002

Lang verwacht maar nu eindelijk uit op het altijd verrassende Ulf-tone label de nieuwe CD van John Trudell genaamd Bone Days. Zijn het never ending story's, is het poezie of toch een stukje onvervalste geschiedenisles. Wat het ook is het pakt je vanaf het begin. Trudell's eigen verhaal is er een die je zelf niet graag zou zien overkomen. Eind jaren zeventig raakt hij in een klap zijn schoonmoeder, vrouw en kinderen kwijt door een fikse uitlaande brand. De Vietnam veteraan heeft wat te vertellen, geloof me! De titeltrack doet alle eer aan terwijl hij zijn roots in de opener Crazy Horse niet onder stoelen of banken steekt. Als u goed luistert naar de, naar mijn mening, sleuteltracks Carry the Stone en Sorry Love weet u wat ik hiermee bedoel met tell me something. Soms bekruipt me het gevoel alsof iemand mij de les leest en me met de neus op de feiten drukt geniet van het waakzame Undercurrent en bedrukkende Hanging from the Cross stuk voor stuk juweeltjes. In welk glazen hokje zullen we John Trudell plaatsen Indianen Blues? Nee we wagen het er niet op Trudell is Trudell en staat met zijn band Bad Dog op eenzame hoogte. Voor de nieuwe luisteraar zal het even wennen zijn, als u zich waagt in de wereld van mystiek en visioenen. Je moet je in zekere zin eerst openstellen aan het medium Trudell daarna kom je niet meer van hem af. En wat mij betreft kan me dat niet vaak genoeg overkomen.

Jan Janssen

Artist: Trailer Bride
Album: High Seas
Label: Bloodshot Records

maandag 1 april 2002

Trailer Bride is afkomstig uit de universiteitsstad Chapel Hill in North Carolina . De groep ontstond in 1995 toen leidster en zangeres Melissa Swingle een bassist zocht, Robert Michener, en de groep formeerde. Na toevoeging van drummer Brad Goolsby en van lead-gitarist Bryon Settle werden de eerste opnamen voor de EP "Trailer Bride" gemaakt en uitgebracht op een klein label. Ook was de groep prominent aanwezig op de "Revival, Vol. I en II" cd's. Hierdoor kwam de groep in de aandacht van het grotere label Bloodshot Records, waarbij in 1998 het voortreffelijke "Smelling Salts" uitkwam. Midden 1999 werd daar "Whine de Lune " aan toegevoegd. In de zomer van 2001 kwam het laatste Trailer Bride album uit: "High Seas" De muziek van Trailer Bride kenmerkt zich door de Lucinda Williams-achtige stem van Melissa Swingle en de door Scott Goolsby bespeelde slide-gitaar. Critici omschrijven de muziek van de band als "Southern Swamp Rock". Anderen omschrijven het als "Gothic Country".

Jan Janssen

Artist: Lonesome Bob

Album: Things Change

Label: Leap Records

woensdag 27 maart 2002

Toen ik twee jaar geleden naar de CD van Allison Moorer, Hardest Part, zat te luisteren was de ultieme country ballad No Next Time een van mijn favorieten op die CD. Het duet was hartverscheurend. Vanaf die tijd heb ik geprobeerd Lonesome Bob te volgen. Things Change zit nu in mijn laptop en is Lonesome Bob's tweede solo release na Things Fall Apart uit 1997. Wat is het verschil? Eenzame Bob graaft nu dieper in zijn teksten. Daarmee geeft hij de liedjes op Things Change een wat meer menselijk karakter die soms onder je huid kruipen, herkenbaar zijn en bovenal heel duidelijk overkomen. Real time thema's zoals drankproblemen, roekeloos virtueel surfen vallen naar binnen alsof je ze gisteren beleefd zou hebben. Luister ook eens goed naar Where Are You Tonight? Waarin hij zijn leed deelt met de luisteraars over de dood van zijn zoon Zachary. Terugkomend op de ballades die Things Change bevat lijkt het duo Lonesome Bob en Allison Moorer er een te zijn van een geniale klasse. Als we de oude soul ballade, het verborgen Patches, meerekenen komen we maar liefst acht min of meer duetten tegen. De aroma komt je te gemoed zullen we maar zeggen Kijken we naar het muzikale gezelschap, dat je op Things Change tegen komt, dan komen we aardig kanjers tegen wat te denken van Ken Coomer (ex Wilco), Fats Kaplan (Kristi Rose), Tim Carroll, Rick Schell. Nee het zit wel snor met deze in New Jersey, USA opgetogen loner. Lonesome is zijn naam maar niets is minder dan waar.

Jan Janssen

Artist: Guinan & RED

Album: If I Was Wise

Label: Independent

zondag 24 maart 2002

Ik kan het me als de dag van gisteren herinneren. Zomerfeesten, Nijmegen een koele donderdagavond met veel pints, op wat ineengezakke rietenstoeltjes bij een Ierse Pub in de Houtstraat zitten we te luisteren naar Danny Guinan & Red. Toen al waren we onder de indruk van deze ras muzikant die met zijn maatjes (Red) bestaande uit contrabassist Ronald de Jong, multi-instrumentalist Siard de Jong, accordeonist Onno Kuipers en percussionist Leon Klaase vanuit Nederland opereert. A Pint Of Guinan's dateert alweer van 1999 tijd voor iets nieuws dus. Welnu zie hier voor me ligt hun nieuwe release If I Was Wise. De CD opent met het speelse Save Me die niet echt de indruk wekt dat je te maken hebt met traditionele Ierse folk invloeden. De titeltrack schommelt en dobert lekker door mijn hoofd en doet mijn hart ook wat sneller slaan. Spannend wordt het pas echt als Guinan begint over Drowning in you dat een beetje een clichématig overkomt. De band beschikt over een enorm muzikaal vermogen. Instrumenten worden keurig gearrangeerd dat vaak verrassende combinaties opleveren. Wat mis ik toch vraag ik me nu ineens af? Ik denk terug aan die kille donderdagavond waar ik een band zag flitsen en in staat bleek de hele Houtstraat vast te zetten. Ik weet het weer, ik mis pit. Wie denkt met de aanschaf van If I Was Wise een Ierse Folk CD aan binnen te halen moet ik teleurstellen, alleen de track Alive doet daaraan een beetje denken. Let op hun theatertour Nuns'n guns en verzeker uzelf van een heerlijk avondje topamusement van Iers Nederlandse bodem.

Jan Janssen

Artist: Sam Lapidés
Album: We're Walked These Streets
Label: Inbetweens Records

vrijdag 15 maart 2002

Toen ik een paar jaar geleden naar de Blue Rose Sampler Volume 4 zat te luisteren trok Sam Lapidés al enigszins mijn aandacht. The Only Road, van zijn debuut CD Wake Up From The Wasteland, was immers de enige track die ik toen hoorde. Daarna ben ik op de een of andere manier niet meer aan kopen toegekomen. Waarom eigenlijk niet? De zanger en gitarist van de legendarische band Ghosthouse komt nu met een nieuw album. Ghosthouse maakte drie albums waarvan met name de laatste Thing Called Life zeer goede kritieken kreeg. Nadat Ghosthouse uit elkaar ging trok Lapidés naar Boston om zo een solo carrière te starten. We've Walked These Streets heet de CD die binnenkort bij het Nederlandse label Inbetweens uit zal komen. Sam Lapidés nam We've Walked These Streets op in Cambridge en Los Angeles maar masterde het in Almere, Holland. Wat komen we allemaal tegen? Een ding staat voorop, Lapidés maakt melodieuze folk pop songs die af en toe een wat rootsy karakter krijgen. De veel belovende openers, de titeltrack en the Longest Gaze, beloven dat wat je mag verwachten van een singer-songwriter van dit kaliber, namelijk nauwkeurige arrangementen die tekstueel een voor een staan als een huis. Het poppy Basement Door en het folky Everybody Seems So Wrong happen heerlijk weg terwijl ik daardoor toch enigszins verrast werd. Erg belangrijke zijn de rustpuntjes, het door Steve Wynn geschreven Merrittville en het nagenoeg geheel geconverteerde Raining In Baltimore van The Counting Crows. Maar bovenal mag gezegd worden dat de nummers van de hand van Lapidés zelf de boventoon voeren. Misschien mogen we Sam Lapidés zelfs wel scharen in het rijtje Dougie McClean en Richard Shindell maar van dat laatste maken we geen gewoonte.

Jan Janssen

Artist: Born In a Barn
Album: Poor Manners
Label: Independent

donderdag 28 februari 2002

Verdorie wat doet het toch goed om te horen dat de nieuwe muziekstroming, gestoeld op country en folkrock, Americana steeds meer aan populariteit wint in ons land. Normaliter komt het geluid, van het hartstochtelijk terugverlangen naar de roots, uit Amerika. Maar steeds weer verbazen we ons dat er in Nederland ook stevig aan highway getimmerd word. We kenden natuurlijk al The Lazy Sunday Dream, JW Roy, The Watchman en The Trembling Highbury's. Maar wat we deze week te horen kregen is wel heel erg bijzonder. Met veel plezier maakte we kennis met het debuut album, Poor Manners, van de uit Den Bosch afkomstige rootsrock formatie Born In A Barn. Het kleine jochie, dat de openingstrack Little Boy voor zijn rekening neemt, schrijft historie. Het kan haast niet anders, we gaan meer van deze jongens horen. Toen we voor het eerst Waste Of Time hoorde moesten we direct terugdenken aan de Ozark Mountain Daredevils. Deze uit de jaren zeventig bekende houthakkers formatie uit The Ozarks, bekend van de hitsingle Jackie Blue, was en is nog steeds, wat ons betreft de grondlegger de Americana en Alt Country. Soms lekkere folk invloeden en dan weer ineens stevige Crazy Horse beton. Het hopt vrolijk op en neer van TexMex naar Honky Tonk en Calypso. Tja en daartussenin voeren vele ultieme muzikale wegen naar het Rome. En laten we eerlijk zijn, wie verlangt daar niet naar? Poor Manners blijft boeien en groeien vanaf begin tot eind en tot grote hoogte. En let wel, geachte lezer, deze jongens doen het allemaal in eigenbeheer. Klasse boys! (JJ)

Jan Janssen

Artist: Robert McCreedy

Album: Streamline

Label: Independent

donderdag 28 februari 2002

McCreedy? Nooit van gehoord hoor ik heel wat lezers denken. Wel, Robert McCreedy zat jarenlang in het hevig onderschatte en veelvuldig geprezen alt countrybandje Volebeats. Zijn talent werd door weinigen opgepikt - door Laura Cantrell bijvoorbeeld die zijn Two Seconds opnam. Tegenwoordig doet hij het solo en dan klinkt hij veel meer Americana dan tijdens zijn stekelige desert rockpopperiode in bandvorm. Wat een genot, die nieuwe liedjes. Uitbundig zijn ze helemaal niet - eerder mellow-desolaat, maar wel met wondermooie melodielijnen, gespeeld door een klasseband met onder andere gitarist Mike Daly (ex-Whiskeytown) en gastvocalen van Cantrell, Claudine Langile en Safe House-baas James Reynolds. Geen enkel nummer - kort maar krachtig, binnen 35 minuten zijn de elf voorbij - klinkt hetzelfde. Bij de eerste luisterbeurt valt het al op dat Streamline een bijzondere plaat is - bij de tweede luisterbeurt ben je verkocht. Het heeft niet veel zin om de hoogtepunten te noemen - want dat zijn het eigenlijk allemaal. Daar zomaar wat me nu te binnen schiet. Hoe vernuftig hij schrijft. Down is poppy en zou een mooi lied zijn voor Morrissey. Dream is de perfectie voor diegenen die Cash te traditioneel vinden en Will Oldham too far gone. Of neem het grappige Django Reinhardt-akkoord halverwege Gone Again. Hier zit veel gevoel in, bewijst hij op het met Oosterse invloeden doorspekte Something's Wrong en het Dylaneske janknummer Too Much Love. Ik weet niet of McCreedy gaat scoren met Streamline. Ik zie het eerder gebeuren dat andere troubadours de klasse van deze singer-songwriter zullen ontdekken en met diens veren zullen gaan pronken in Nashville of zo. En McCreedy platen kan blijven maken, want het is nog lang niet op. Hoor zelf maar.

Jan Janssen

Artist: Richard Kaufmann

Album: Common Senses

Label: Record Cellar

donderdag 21 februari 2002

Frontman Richard Kaufmann van de Alt Country formatie Rolling Hayseeds doet het nu solo. Wat zegt u, hoor ik u roepen! Ja, zo staat het tenminste in het CD profiel vermeld. Toen we voor het eerst deze solo release in de CD lade schoven wisten we eerlijk gezegd ook niet wat ons te wachten stond. Aan de cover is het in ieder geval niet af te zien. Nadat we de tracks You Never Listen en Greenlaw Neck hadden beluisterd wisten we het zeker Kaufmann is een klasbak. Goede, door soul invloeden geïnfecteerde, pakkende arrangementen die vergelijkingen met de grote der aarde niet zouden misstaan. We doen het lekker niet, domweg omdat we vinden dat Kaufmann te eigentijds bezig is. Probeer maar eens stil te zitten bij het aanstekende jazzy Shiver waar doodleuk een pedal steel in werkt zit. Richard Kaufmann, volgens ons met Duits bloed in zijn aderen, komt uit de stad met de Philly sound of Philadelphia daar zal het aanliggen. Inderdaad Richard Kaufmann is altijd al iedereen een stapje voor geweest en die laatste opmerking staat aan het begin van het CD profiel. Naar onze mening niet gelogen dus.

Jan Janssen

Artist: Kasey Chambers

Album: Barricades & Brickwalls

Label: Virgin Records

maandag 18 februari 2002

In haar thuisland Australië heeft ze het helemaal gemaakt na de verkoop van meer dan 100.000 exemplaren van haar debuut-cd The Captain. De ex-Dead Ringer Band zangeres gaat hier op de ingeslagen weg verder. Stevige countryrock, songwriting stuff en vooral sterke composities maken van deze cd een pareltje. Als je 't zo ver krijgt dat Buddy Miller en Lucinda Williams op je liedjes meezingen dan ben je goed bezig. On A Bad Day en Runaway Train zijn dan ook schitterende songs, en wat te denken van de prachtversie van de Gram Parsons classic Still Feeling Blue met wederom Buddy Miller op harmony vocals. Op Crossfire, dat een stevige bluesy getinte rocker blijkt te zijn, doet de band The Li-ving End mee, mij volslagen onbekend. Afsluiter I Still Pray, een prachtsong met duet vocals van Paul Kelly, verbergt nog een extraatje: aan het einde van de song (na +/- 4'30") loopt de cd gewoon verder en krijgen we nog het mooie akoestische Ignorance, over en opgedragen aan weeskinderen. De productie van Barricades & Brickwalls is in handen van 'big brother' Nash Chambers en onder de vele voortreffelijke muzikanten vallen voornamelijk Bill Chambers, Mick Albeck, Dave Steel, Mark Punch en de twee McCormack's, Jeff en Rod op. Kasey Chambers is momenteel één van de beste zangeressen "from down under", zonder enige twijfel.

Jan Janssen

Artist: Shannon Lyon

Album: Dharma

Label: Inbetweens Records

maandag 18 februari 2002

Shannon Lyon hebben we echt pas leren kennen toen hij samen met Thijs Verver vorig jaar plotseling bij ons in onze toenmalige studio stond. Aanleiding was een optreden in de Billabong in Nijmegen en zijn debuut release uit 2000 Summer Blond. De Canadees had vreemd genoeg nog geen platen of distributie deal in Europa. Toen de laatste akoestische noten klonken van het onvoorstelbaar mooie Trigger Down konden we het niet laten om hem in contact te brengen met Inbetweens Records in Nederland. Waarom, zult u zich afvragen? Heel eenvoudig. Lyon heeft alles wat Neil Young heeft en Inbetweens en Neil... laat ook maar. Dharma heet zijn tweede release en is nu uit bij Inbetweens. In tegenstelling tot Summer Blond, dat een echt band product was, is Dharma een akoestisch hoogstaand juweeltje geworden. De CD opent met de titeltrack Dharma. Het geschuif op de nieuwe basgitaarsnaren val op maar straalt ter gelijktijd het pure in Lyon uit. Het lied mag weer schommelen, swingen en bijten zeggen we altijd. Luister ook eens naar het subtiele Colours In My Mind een duet met Lisa Winn (Ook al eens upplugged te gast in het Real Roots Cafe) kijk daar hebben we het over. We zouden het haast vergeten. Afgesloten word er met een verborgen track (begint bij 6.30) Illustrerend waar Shannon Lyon voor staat, namelijk bloedstollende eenvoud en lef.

Jan Janssen

Artist: Brooklyn Cowboys

Album: The Other Man In Black (Ballad of dale Earnhardt)

Label: Leap Records

woensdag 13 februari 2002

Een goed getimed tussendoortje om de gemoederen al wat op te hitsen tegen dat ze hun opwachting maken op Blue Highways. Eigenlijk is dit een EP-cd'tje dat z'n bestaan dankt aan één feit: het plotse overlijden van Dale Earnhardt, een in de States zeer populaire racer. Bleek dat er tussen de fans van de groep nogal wat racefanaten zaten en dat kwam dus goed uit. The Other Man In Black (The Ballad Of Dale Earnhardt) is dan ook een ode geworden zoals een lofsong aan een racer moet klinken: rockend op 't scherp van de snee, op turbosnelheid, met de doodsverachting een racer waardig. Get out of Denver Dave Edmunds, the Brooklyn Cowboys come racin' in! Vervolgens vier live opgenomen songs waarvan er twee werden meegebracht door het nieuwste groepslid Brian Waldschlager: Right Now lekker coun-tryrockend en You Must Be From Nashville dat lowdown rockt alsof het nooit uit die stad kan gekomen zijn. Tenslotte twee songs van het debuut: Learn How To Love Me en Reachin' For The Sky, beide 'crowd pleasers'... maar hola... dat zou ook wel kunnen gezegd worden van de ghost track, maar die moet u zelf eens ontdekken.

Jan Janssen

Artist: Wyckham Porteous

Album: Sex And Drinking

Label: Cordova Bay Entertainment Group

woensdag 13 februari 2002

Volgens ons heeft Wyckham Porteous al drie albums gemaakt, Could It Be My Road (1992), Looking For Ground (1995) en In This World (1999). Deze veelzijdige Canadees heeft volgens ons ook nog nooit twee keer hetzelfde gedaan. Op zijn vierde release Sexanddrinking flikt het weer, weer iets compleet anders. Fans die warm liepen voor het topalbum Looking For Ground zullen waarschijnlijk afhaken. De doorgaans voorbeeldige singer songwriter haalt deze keer flink uit. Hij verpakt de ijzersterke songs dit keer in pure Rock & Roll mengsel. Feel Alright, Get Happy en The First Time worden vol gepompt met een stevige rockbeat terwijl het wispelturige Louisiana en Ophelia daarin in schraal contrast staan. Vele Amerikanen en Canadezen en vragen zich al jaren af hoe het toch mogelijk is dat we hier in Nederland beneden de zeespiegel leven. Welnu, Porteous is wanhopig en kijkt door een klein raampje uit op oud Amsterdam. Brengt een bezoek aan het sex-museum en De Wallen. Hij zette het op een stukje papier. Mooi gedaan jochie, zeggen ze hier. Het lieve Fall So Deep en het 54 seconden durende Valentine zijn de enige rustpuntjes op Sexanddrinking en juist daar herkennen we weer het ware smoeltje van deze sympathieke, uit Victoria, British Columbia afkomstige, rootsrocker weer. Tja, we hadden het er al over, een veelzijdige man zeg dat wel! Nu maar hopen dat we Wyckham Porteous ook eens een keer aan het werk kunnen zien met een rockband. Volgens ons springen de spijkers uit het podium. Opgelet dus heren agency van Nederland.

Jan Janssen

Artist: Kirsten

Album: The Chick Singer

Label: Double T Records

woensdag 23 januari 2002

Het water liep ons een paar jaar geleden uit de mond toen ik voor het eerst Kirsten, helemaal alleen, zagen optreden tijdens het Polderpop Festival 2000 in Leuth bij Nijmegen. Op dat kleine podium met een akoestische gitaar betoverde ze het gehele voltallige publiek. Alles behalve bescheiden te noemen is de strot van deze nog jonge zangeres en liedjes schrijfster uit het westen van ons land. This girl is made for walking, en dat bedoel ik niet alleen qua uiterlijk maar natuurlijk muzikaal. En dat laatste, daar zal ik het dan maar over hebben. Op haar debuut album The Chick Singer staan elf tintelende tracks waarvan we ons meerdere nog steeds kunnen herinneren en dat laatste zegt veel over de inhoud en de herkenbaarheid van de liedjes die ze uiteraard allemaal zelf schrijft. No Psycho bijvoorbeeld is nu voorzien met een partij strijkers terwijl ik het kan dromen als zei het een authentieke akoestische traditional. In eerste instantie hadden we zoiets van is dit niet een beetje teveel productie werk? Maar hoe vaker je dat ding zit te beluisteren des te meer kom je erachter dat The Chick Singer steeds weer iets meer prijs geeft. Wat mij betreft stuk voor stuk pareltje van een meid die op haar toekomst is voorbereid. Als u mij nu zou vragen of ze het zal gaan maken in Nederland kan ik dat niet echt zeggen. Als rootsman moet ik ook eerlijk bekennen dat ik dat ook niet zou kunnen inschatten. Een ding is zeker The Chick Singer is niet voor niets een pick-up of the week is geworden. Heel veel luister plezier.

Jan Janssen

Artist: Hank Williams III

Album: Lovesick Broke & Driftin'

Label: Curb Records

vrijdag 18 januari 2002

Zo vader zo zoon dat zou kunnen opgaan als we het hebben over Hank Williams III, waren het niet dat Hankie van de derde Honky Tonk Music generatie is. Williams the third kondigde vorig jaar al aan dat er een nieuw album eraan zat te komen. Zijn bijdrage Atlantic City, op het vorig jaar verschenen Badlands a tribute to Bruce Bpringsteen's Nebraska, liet ons even proeven aan het zoet wat nu in de schappen staat. Dat Williams III beschikt over een soulvolle stem wisten we al. Maar dat hij instaat was om als een echte traditional te klinken is voor nieuw. Lovesick, Broke & Driftin' is een compilatie van tranentrekkers en realtime roots rockin' hillbilly songs. One Horse Town, Walkin' With Sorrow en Whiskey, Weed & Women dwepen langs door de aanwezigheid van de mighty padalsteel gitarist Kayton Roberts. Met de zakdoek nog vol wordt er stevig uitgepakt met de tracks Trashville en Nighttime Ramblin' Man waarbij aangetekend dient te worden dat de laatste na ruim drie minuten aardig op je zenuwen begint te werken. Aoooh! Hank Williams III moves in mysterious ways, je wordt namelijk direct daarna volledig op het verkeerde been gezet met, onze favoriete track op het album, Atlantic City. O ja, voor we het vergeten, nog even een tip wacht even voor je de CD uit de CD lade haalt, Henk heeft nog een toetje.

Jan Janssen

Artist: Rosemary's Sons

Album: All In Hand

Label: Warner Music

woensdag 16 januari 2002

Rosemary's Sons, afkomstig uit Breda, timmerde vorig jaar al flink aan de weg. Hun langverwachte debuut album All In Hand moet deze maand nog in de winkels liggen. Voor diegene die Rosemary's Sons al eens live aan het werk heeft gezien zal opvallen dat The Sons nu uit vijf man bestaat. Maarten van Damme, ex gitarist van Abel, heeft zijn muzikale passie gevolgd en heeft zich aangesloten bij de band. Maarten's muzikale inbreng, op het debuut album All In Hand, is echter nog beperkt gebleven. Nee, persoonlijk was ik al gevallen voor de single Fall From Grace (toen hete het nog Broad A Blues) Martijn Hagens (zang/gitaar), Ad van Halteren (bas), Thomas Lina (toetsen) en Bart Herber (drums) hadden me in augustus vorig jaar al plat. Het was liefde op het eerste gezicht. Nu anno 2002 zit ik nu heerlijk te luisteren naar de nieuwe CD. Wat opvalt is dat de heren er een gedurfd en bovenal melodieus piece of work van hebben gemaakt. Veel variatie met een perfecte volgorde van de liedjes, daar waar de rust gevraagd wordt krijg je hem op een serveerblaadje aangereikt. Waarom Fall From Grace geen hit in Nederland is geworden blijf ik een raadsel vinden. REM doet het niet beter boys and girls. De single Shine, met Ilse DeLange, is voor mijn gevoel de enige track die het Hilversumse bolwerk nu nog zou kunnen slechten. Maar dan moeten ze wel voor één keer hun koppie erbij houden en eens voor één keer niet met zichzelf bezig zijn. Tja en dan ja dan is er een nieuwe generatie pop rockers alla Golden Earring en Prodicat Sons opgestaan. En dat laatste word hoog tijd. Ik houd het even bij Nederland als u het niet erg vindt want vergelijking met het Jayhawks klassieke album Hollywood Town zou zeker niet misstaan hebben. Zoals ik al schreef we houden ons hart vast en blijven hopen.

Jan Janssen

Artist: Wyatt
Album: The Big Picture
Label: Independent

woensdag 16 januari 2002

Beschamend was het toen ik erachter kwam dat de naam The Big Picture niet de naam van een groep was maar dat het de naam van een CD. De naam van de band die daarbij hoort is Wyatt. Toen ik voor het eerst kennis maakte met de muziek van de uit Rotterdam afkomstige drie mans formatie moest ik direct denken aan de Schotse formatie The Silencers (bulletproof heart) Onvervalste rock met een vleugje rootspop. Soms aangrijpend dan weer terugvallend in clichés met als uitschieters hitsingle If en Normal Day. Daarmee wil ik niet zeggen dat ik deze Nederlandse muziek daarmee zomaar af doe, in tegendeel zelfs. Ook het breekbare Wayz en Must Be Love stomen heerlijk voorbij. Afgebakende arrangementen die na nagenoeg een uur om meer vragen. Ja, met Wyatt zal het goed komen, dat weet ik zeker. Trouwens ik kan me haast niet voorstellen waarom je deze formatie komende festival seizoen zou moeten missen. Dus heren programmeurs laat uw muzikale hart spreken.

Jan Janssen

Artist: Kristie Stremel
Album: All I Really Want
Label: Slewfoot Records

maandag 14 januari 2002

Kristie Stremel is een rootsrockster, geboren in Hays, Kansas. Een verhaal als bij zoveel singer-songwriters. Vroeg in aanraking met muziek, met favorieten als Johnny Cash en Waylon Jennings. Op haar twaalfde de eerste elektrische gitaar. Een optreden van Joann Jett en ze wist het zeker: zangeres worden. Ze was toen 15. Vier jaar later stond ze voor de eerste keer op het podium, twee jaar later gevolgd door haar eerste band, Frogpound, die in 1996 debuteerde met Count To Ten. Een jaar later formeerde ze haar eigen band, weer een jaar later gevolgd door een plaat met radio-liedjes en meteen gebombardeerd tot beste groep van Kansas. En nu is ze helemaal solo en in die zin is All I Really Want haar debuut. Het is een mix tussen country en rockpop, zeg maar tussen tussen Cash en Jett. Stremel wisselt beide elementen prima af.

Jan Janssen

Artist: Travis
Album: The Invisible Band
Label: Independent

zaterdag 12 januari 2002

Wie na 'Good Feeling' nog niet helemaal gevallen was voor de charmes van Travis, moet met 'The Man Who' toch wel definitief voor de bijl. gegaan zijn. Met 'The Invisible Band' is Travis terug om ook de laatste verzetshaarden te blussen. Zanger Francis Healy is weer in bloedvorm - wat een stem! - en ook de rest van de band is opnieuw lekker op dreef, getuige het vlotte samengaan van zachte, met melancholie doorspekte ritmes en strakke gitaarstukken. De teksten mogen dan soms wel een diepere boodschap herbergen, over het algemeen staan de vocalen toch vooral in functie van de muziek. 'Sing' verklapt als single in al zijn opgewektheid slechts een deeltje van het albumplot, want van een nummer als 'Dear Diary' worden we dan weer helemaal sentimenteel. Fran Healy doorboort je gewoon met zijn stem. Wie hiervan geen kippenvet krijgt... Tranen van vreugde of van verdriet, Travis komt heel sterk uit de hoek met 'The Invisible Band'. Na twee meer dan behoorlijke proefstukjes eindelijk een meesterwerk!

Jan Janssen

Artist: Remmelt, Muus & Femke

Album: Bridging The Gap

Label: Independent

woensdag 9 januari 2002

Chitlin' Fooks, Lazy Sunday Dream, The Watchman. En nu dan Remmelt & Muus with Femke. Je zou welhaast gaan denken dat het goed gaat met de rootsmuziek in Nederland. Muzikaal is dat zeker het geval, getuige de veelal gunstige kritieken in binnen- en buitenland. Het Haagse rootsgezelschap, aangevuld met stadgenoten Peter Konings (Hallo Venray) op bas, Lennart Bess (Burma Shave) op drums en gastzanger Henk Koorn (Hallo Venray) verdient eenzelfde oordeel voor hun tweede voornamelijk akoestische plaat Bridging The Gap (Remmelt Records). De bron is geworteld in het verre verleden, met duidelijk hoorbaar Neil Young - solo (The Bodyfarm), met Crosby, Stills & Nash (Selfish Man) en met Crazy Horse (Hold On Tight). Verder ontwaar ik de rock van Led Zeppelin (Come Around) en toch ook de Haagse beatsound van The Golden Earring (Story Of A Thief). En daar is niks mis mee, zolang het trio zorgt voor warmbloedige liedjes met fraaie samenzang, wat gelukkig op grote delen van het schijfje gebeurt. Minpuntje is dat ze het vertrouwde pad af en toe verlaten door een beetje te experimenteren. Dat gebeurt na het sterke begin, waardoor de spanning een tijdje wegvalt. Zo begrijp ik het nut van de geluidscollage Speak Low niet, evenals het dance-probeersel Come Round Again. Maar de onheilspellende blues van Machine is wel weer geslaagd. Wat ik wil zeggen: met een beetje indikken was Bridging The Gap helemaal af geweest. Goed, hoe nu verder? Live lijkt Remmelt & Muus me garant te staan voor een sfeervol avondje, alleen wie boekt tegenwoordig nog rootsmuziek? Ja, het gaat helemaal niet zo goed met rootsmuziek in Nederland als het lijkt

---

Jan Janssen

Artist: Tommy Carns

Album: Get Up And Fall Down

Label: Inbetweens Records

zaterdag 5 januari 2002

Singer-songwriter Tommy Carns lijkt zijn plek gevonden te hebben. Hij begon als tiener in de band The Hitchhikers, zeilde de oceaan over naar Amsterdam waar hij in cafes en op straat speelde en zich bekwaamde in liedjes schrijven. Terug in de VS ging hij werken in het Archive of Folk Culture om vervolgens terug te keren naar de westkust waar hij zich settelde als liedjesschrijver en als lid van de Billy Talbot Band - de bassist van Neil Youngs Crazy Horse. Get Up And Fall Down heet zijn debuut. Carns muziek hapt lekker weg als hij zich houdt aan de regels van het traditionele songschrijven. Dat levert dan aanstekelijke countryrock op, te horen op liedjes als To The Rain, Should've Listened To You en One Of Me. Helaas horen we Carns in die hoedanigheid te weinig. In plaats daarvan laat hij het tempo regelmatig weg of beperkt hij zich tot akoestische gitaar met zang, waardoor het allemaal wat minder pit krijgt. En het rocknummer Up In Flame zou ik willen typeren als een misplaatste rip off van Wild Thing. Daar staan wat lichtpuntjes tegenover: twee instrumentals (de 'Reinhardt-tune' Tweezer en de rock 'n roll van Roadkill) en Thrown Away - countryrock, jawel

---

Jan Janssen

Artist: Hadacol
Album: All In Your Head
Label: Slewfoot Records

vrijdag 4 januari 2002

Ze hebben zich genoemd naar het alcoholische drankje dat de radioshow van Hank Williams sponsorde. We hebben het hier over Hadacol, het bandje van de broers Fred en Greg Wickham. Hun eerste had als titel "Better Than This" en het is daarom niet verrassend dat "All in Your Head" van een nog hoger niveau is. Het album bevat een grote variatie aan songs, die echt wel allemaal binnen het rootsrock/alt.country genre vallen. Soms val je voor een gelikt klinkende pop-rocksong als "Down Again" en lijken The Old 97's langs te komen, dan weer denk je dat R.E.M te horen zoals in het titelnummer, tevens wel één van de betere rootsrocksongs van de laatste maanden. Dat ik R.E.M. aanhaal, komt voornamelijk door de gelijkenis in de stemmen van Fred Wickham en Michael Stipe in sommige nummers, al is het wel duidelijk dat Hadacol meer twang in zich heeft dan de band uit Athens, Georgia. Dat de band ook tekeer kan gaan hoor je in de snelgespeelde versie van de traditional "Little Sadie". Misschien hadden ze hun band beter The Chameleons kunnen noemen, want soms denk ik ook nog vleugjes Green on Red ("Dumptruck"), Steve Earle ("Already Broken"), Sir Douglas Quartet ("Gerald Ford") en Everly Brothers ("Airplane Song") te horen, waarbij ik niet wil zeggen dat dit afbraak zou doen aan de kwaliteit van dit album. Koop de cd en oordeel zelf.

Jan Janssen

Artist: Jann Browne
Album: Missed Me By a Mile
Label: Plan B Records

vrijdag 4 januari 2002

Hoe is het mogelijk dat ik de CD van Jann Brown, vorig jaar in november verschenen en genaamd Missed Me By A Mile, heb kunnen missen. Het moet aan de titel gelegen hebben zullen we maar zeggen. Nu we haar toch bij lurven hebben meteen maar even kijken wie is die Jann Browne eigenlijk? Begin jaren negentig lifte ze al mee met de country mainstream in Amerika met twee releases op het Curb Records label. Daarna pende, de nu inmiddels al 48 jarige, als co writer, voor onder andere Lee Ann Womack en Joy Lynn White (Brooklyn Cowgirl) In 1995 debuteerde de in Orange County, Indiana geboren en getogen singer-songwriter met de niet helemaal onopgemerkte release van Count On Me. Nu zes jaar na dato hopt Jann Browne vanuit het de Nashville country scene naar het Americana genre met, volgens mij, de duizend klapper Missed Me By A Mile. Zoals u van mij gewend bent haat ik het om artiesten in hokje te stoppen. We gaan het toch even proberen via de tracks op haar nieuwe CD. Dit doen we het beste door er een cocktail van te maken. Een vingerhoedje Lucinda Williams (Cant Build a Better Love) met twee druppeltjes Sheryl Crow (Cold Here in London) en (Missed Me By a Mile) even schudden en voeg het geheel samen met wat legendarische invloeden van Emmylou Harris (The Lonesome Mile) en Linda Ronstadt (The Lucky Few) en je krijgt bovenal de sound van Jann Browne. Heerlijke countryrock soms tegen verwoestende rootsrock hangende muziek waarvan je kan zeggen dat vanaf het begin tot eind helemaal niets maar dan ook helemaal niets fout wordt gedaan. Sorry we missed it en we beloven beterschap, maar u kunt Brown's CD nog steeds in u bezit krijgen via Miles of Music en CD Baby.

Jan Janssen

Artist: Jon Dee Graham
Album: Hooray For The Moon
Label: New West Records

vrijdag 4 januari 2002

Vorig jaar zagen we hem voor het eerst live tijdens het Blue Highway Festival 2001 in De Vredenburg in Utrecht. John Dee Graham pakte zijn kans en overwon. Wat opviel, tijdens het optreden, was dat hij door veel fans op handen gedragen werd. Twee albums kwamen van hem tot nu toe uit in Nederland Escape From Monsterland en Summerland (1999) Na afloop van het concert sprak het Real Roots Cafe met Jon Dee en vroeg hem of hij dat had verwacht "nee ongelofelijk ik zette in met de Mexicaanse traditional Volver en iedereen begon spontaan mee te zingen. Ik wits niet wat me overkwam". Wij werden ook verrast door de menigte. Maar het is terecht deze doorgewinterde roots rocker en Alejandro Escovedo kompaan maakt al jaren erg goed gewaardeerde muziek. Op zijn derde album Hooray For The Moon, opgedragen aan Mambo John Treanor, wordt hij bijgestaan door nagenoeg dezelfde bezetting die hij bij zich had op het Blue Highway Festival. Opvallende namen zijn Mark Andes (Eliza Gilkyson) en Jim Keltner. Met de opener One Moment zet hij direct de trend voor het hele album bloedstollende roots rock die wat ons betreft zijn hoogtepunt kent in de onvervalste klassieker Volver (Fernando Z. Maldonado) De CD kent geen moment van zwakte en zal na vele draaibeurten nog steeds boeien. Eindelijk weer eens CD die 11 track lekker is.

Jan Janssen

Artist: Robert Burton Hubele
Album: The Human Heart
Label: Foff Records

donderdag 3 januari 2002

Hoe lang kennen we Robert Burton Hubele al? Ik geloof dat ik echt helemaal terug moet naar 1996 toen het Real Roots Cafe nog door het leven ging als JJ's Alternative Music Page. In januari kwam de sympathieke Canadees met zijn inmiddels al zevende release, The Human Heart. De uit Alberta afkomstige storyteller doet het deze keer helemaal zonder stekkers. Wat Al Perkins is voor The Yankees is Hubele voor de Canadezen. De slide Dobro specialist praat het 19 track tellende schijfje zorgvuldig aan elkaar zonder daarmee opdringerig te zijn. Op The Human Heart wordt hij bijgestaan door veteraan Brad Steckel. De met Blues, Country, Jazz en Folk gemasseerde CD laat in feite de sterkste kant van Robert Burton Hubele horen. De bariton stem van Hubele – te danken aan zijn arbeid in de staalfabrieken – geeft u een behaaglijk gevoel en past precies bij de onderwerpen waarover hij zingt en schrijft. Veel van die onderwerpen zijn bedacht in de tijd toen hij als trucker door het leven ging. De gebroken harten, Canadese prairies en de gevaarlijke kustwegen van Noord Californië worden gedetailleerd verwoord in de tracks op The Human Heart. Kortom, Muddy Waters meets Hank Williams. En dan zeg ik niets teveel.

Jan Janssen